

KIBRIS'TA

SOSYALİST GERÇEK

Aylık Siyasi Gazete
HAZİRAN 1999 Yıl: 4, Sayı: 41

Fiyatı: 200,000 TL(KDV Dahil)
UK: 1

Dayanışma Fiyatı:
1,000,000TL

Sınıf dayanışması Ören'de gerçekleşti

14-16 Mayıs 1999 tarihlerinde Türkiye'nin Balıkesir İline bağlı Ören Beldesinde çeşitli ülkelerden gelen sendikacı ve işçi temsilcilerinin katılımıyla bir konferans düzenlendi. Konferansa Kuzey Kıbrıs'tan da KTÖS temsilcileri katıldı.

Konferansta uluslararası sermayenin işçi sınıfına karşı yürüttüğü sistemli saldırılara karşı işçi sınıfının dayanışması vurgulandı. Uluslararası sermayenin işçi sınıfına dayattığı sömür, sendikasıylaştırma, işten çıkarmalar, esnek çalışma, özelleştirme v.b. gibi saldırılara karşı sınıfın alacağı önlemler konferansta öne çıktı.

Konferans, evsahibi konumundaki Türkiye Genel İş Sendikası Başkanı'nın açış konuşması ile başladı. Açılıшта EMEP Başkanı Levent Tüzel, KESK Genel Başkanı Siyami Erdem de birer konuşma yaptı. Türkiye'ye yurtdışından gelen sendika temsilcilerinin sunumlarında aşağıdaki noktalar öne çıktı;

"Tüm dünyada sermayenin saldırıları benzer ve tek merkezli bir planla yürümektedir."

Yabancı delegasyondan sırasıyla Almanya, Fransa, ABD, İsviçre işçi sınıfı temsilcileri konuştu. ABD'li sendikacının konuşmasından bazı bölümler şunlardı.

"Burada tek ABD delegesiyim. Canavarın göbeğinden geldim. Uluslararası Emek Dayanışması, Uluslararası Sermaye'ye meydan okuyacak hale gelmelidir. Bu lafta kalmamalıdır."

Hindistan temsilcisi ise ülkesinde hala kast sisteminin sürdüğünü ve sendikalara karşı sistemli saldırıların olduğunu vurguladı.

Afrika'dan Benin'den gelen temsilci ise şu noktaların altını çizdi.

a) Eğitim ve sağlık hızla özelleştiriliyor.
b) Politik haklar için mücadele edenlerin boynu kırılıyor. Onlar bizi sömürmek için politika yapıyorlar. Biz de politika yaparak haklarımız için savaşaacağız.

c) Hiç bir burjuva hükümet hak vermez. Hak alınır.

d) "Ülkenizin kalkınması için çalışın" diyorlar. Kimin ülkesi için?

Rusya Delegasyon'un konuşması tüm delegasyonlar içinde en etkileyici ve coşkulu oldu. Rus Maden işçileri temsilcisinin vurguladığı noktalar şunlardı:

devamı 10. sayfada

1 değil, 365 gün 1 Mayıs olmalı!

Başyazı

SENDİKALAŞMA

14-16 Mayıs tarihleri arasında Türkiye'de, Ören'de, **Uluslararası Sendikal Dayanışma Konferansı** toplandı. Konferans hakkındaki bilgileri ve sonuç bildirgesini iç sayfalarımızda okuyacaksınız.

Sonuç Bildirgesi'nde vurgulandığı gibi, uluslararası sermayenin, emperyalist sermayenin, uluslararası işçi sınıfına ve emekçi halklara karşı sürdürmekte olduğu yeni boyutlu saldırıların tüm dünya ölçeğinde aynı biçimde ve yöntemlerle yürütüldüğü ve ortak sonuçlar doğurduğu

(devamı 3. sayfada)

1 Mayıs daha önceki yıllara göre bu yıl daha fazla katılımı kutlandı. Yaklaşık 2000 kişinin katıldığı mitingte sendikalar ve siyasi partiler pankartlar taşıdılar ve 1 Mayıs Yaşıyor Yaşatacağız sloganı ile sahip çıktılar.

Önceki yıllara göre bu yıl daha çok işçinin alanda görülmesi, işçinin kendi bayramına sahip çıkmasını gösteriyordu. Girne Kapısı'ndan Atatürk Meydanı'na doğru yapılan yürüyüşte "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın 1 Mayıs, Faşizme Karşı Omuz Omuz, Kıbrıs'ta Barış Dünyada Barış, Kahrolsun Faşist Diktatörlük, Söz Yetki Karar İktidar

6. SAYFADA

İngiltere'de 1 Mayıs Coşkuyla Kutlandı

KSG Londra - İngiltere'de 1 Mayıs çeşitli sendika ve kuruluşların katılımı ile coşkuyla kutlandı. Faşist-ırkçı Combat-18 örgütünün yabancılara ve homoseksüellere karşı bombalama eylemlerine karşı protestolar da 1 Mayıs

(devamı sayfa 6'da)

all the workers and the exploited people of the world;
unite!
dünyanın bütün işçileri ve ezilen halkları; birleşin!

INTERNATIONAL UNION SOLIDARITY
ULUSLARARASI SENDİKAL DAYANIŞMA

MAI 14 - 16
14 - 16 MAYIS
ÖREN TURKEY

BİZİM DUVAR

YAŞASIN
SOSYALİZM

KIVILCIM YAYINLARI sosyalizmin yenilgi nedenlerini sorguluyor:

★ Sovyetler Birliği'nin yıkılışının GERÇEK nedenleri nelerdi?

★ Çin ve Arnavutluk Komünist Partileri Kruşçef revizyonizmine karşı nasıl "mücadele" ettiler?

Kıvılcım Yayınları, tüm olumsuz koşullara inat 3. kitabını yayımlamış olmanın kıvancını yaşamaktadır. Ayrıca KIBRIS SORUNU isimli, sorunun tüm yönlerini işçi sınıfı açısından ele alan 4. kitabımızın da basılmakta olduğunu duyurmak istiyoruz. Bir Öncelliğin Ne Önemi Var Ki? isimli çalışmamızın "SUNUŞ" bölümünü kitap hakkında özlu bir yaklaşım sunar umuduyla yayınlıyoruz:

SUNUŞ

Yaygın anlayışlardan birine göre S.B.K.P'nin revizyonist yönelimi 1956'daki 20. Kongre ile başladı; Stalin'e ilk defa bu Kongre'de, pek çok kişinin resmi varlığını uzun süre bilmediği Kruşçef'in gizli konuşmasında saldırıldı; Ç.K.P ve A.E.P 20. Kongre'nin revizyonizmine karşı savaşımına ve Stalin'i savunmaya bundan bir müddet sonra başladı; onların bu savaşı, Marksist-Leninstlerin Sovyet Revizyonizmine karşı savaşını temsil eder; onların bu Stalin savunuları onların Stalin'i onun düşmanlarına karşı savunmalarını temsil eder; dolayısıyla bir yanda S.B.K.P ve diğer yanda Ç.K.P ve A.E.P arasında ortaya çıkan bölünme Stalin sonrası Komünist hareketteki ilk bölünmeyi, Revizyonistlerle Marksist-Leninstler arasındaki ilk bölünmeyi temsil eder vs. vs.

Bu tür önerilerin doğruluğunu yanlışlığını incelemek zorundayız. Bu zorunluluk herkese malum olmalıydı çünkü çok kötü bir yenilgiye uğratıldık, ezildik, yok edildik ve açıktır ki yukarıda değinilen bölünmenin taraflarından hiçbirisi de bize düşmana karşı iyi savaşçılar, muzaffer savaşçılar olmamız için gerekli bir ideolojik silah vermediler; kendimizi asmamız için sağlam bir ip verdiler. Neler olup bittiğini ve nelerin olup bitmekte olduğunu kavramamız gerekliliğinin zamanı geldi ve geçti bile.

Bu çalışma bu yönde küçük bir başlangıçtır. Bu çalışma, Stalin demek Komünizmin inşası demekse, Stalin'e yapılan saldırıların en geç Ağustos 1953'te başladığını, onun Komünizmi İnşa Planı'nın 1953 Ağustos'u başlarında ve açıktan açığa saldırıya uğradığını ve bu saldırıların ve yine açıktan açığa 20. Kongre'de de sürdürüldüğünü gösteriyor. Stalin'e saldırıdan onun şahsiyetine yapılan saldırıları anlayanlar ve böylece Stalin'i kendi dar, küçücük ve kişisel (kisiye tapma) seviyesizliğine indirenler, ancak bunlar Stalin'e saldırının 20. Kongredeki Kruşçef'in gizli konuşmasıyla başlatıldığını ilan edebilirler ve 20. Kongre öncesi açıktan başlatılan ve 20. Kongre'de de açıktan sürdürülen saldırıyı bir türlü göremezler.

Ve tabii ki, Ç.K.P ve A.E.P'nin belgelerine bir göz

KIVILCIM YAYINCILIK No: 3

BİR ÖNCELLİĞİN NE ÖNEMİ VAR Kİ?

NUSRET ŞEN

atarsak, onların Stalin'e saldırıdan niye Stalin'in şahsiyetine yapılan saldırıları anladıkları da ortaya çıkar. Çünkü o zaman görülmektedir ki, sorun komünizmin inşası konusunda bir siyaset sorunu olduğunda tümü de, Sovyetler, Çinliler ve Arnavutlar hepsi de hemfikirdirler Ç.K.P ve A.E.P Stalin'in Komünizmi İnşa Planı'na yapılan saldırılarla hemfikirdirler, onlar da bu saldırıya katılmışlardır; onların Komünizmi inşa planları Stalin'in komünizmi inşa planıyla çakışmamakta fakat Kruşçef, Troçki ve Buharin'in komünizmi inşa planlarıyla tam bir uyum göstermektedir.

Kitabın birinci bölümünde okuyuculara ikinci bölümde sunulan belgeler hakkındaki yorumlarımızı topladık. Yorumlar da belgeleri yoptığımız gibi Sovyet, Çinli ve

Arnavut bölümlerine ayrılmıştır ve en sona Polonyalılardan enterasan bir belge eklenmiştir. Üçüncü, ekler bölümü, birinci bölümde varılan sonuçları güçlendirmek için ilave edildi; yani Ç.K.P ve A.E.P Stalin'in Komünizmi İnşa Planı'na yapılan saldırıdan haberdardı, onun planını bu saldırılara karşı savunmadılar ve dahası bu saldırıların revizyonist siyasetinin formüle edilmesine katkıda bulundular.

Herkes seçmek zorunda: komünizmi inşa planıyla Stalin veya kendilerine özgü komünizmi inşa planlarıyla onun gizli veya açık muhalifleri.

Üçüncü bir yol olmadı ve olmayacak da.

Ya, Marksizm-Leninizm'in çarpıtcılarına karşı tavizsizce yürütülecek mücadeleye katılır, ya da tavizler, bahaneler metodu ve dolayısıyla düşmanla bağlar korunur.

BİR ÖNCELLİĞİN NE ÖNEMİ VAR Kİ? TÜM KİTAPÇILARDA...

İsteme adresi:

Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK (KIVILCIM YAYINLARI)

Müftü Ziyai Sok. Bekiroğlu İşhanı No: 1

Lefkoşa

Kıbrıs

(Mersin 10 Turkey)

OKU-OKUT ELEŞTİR KATKI YAP

Ayın İncileri

* Süt Haftası'nda Tarım ve Orman Bakanı İrsen Küçük "Gençlere, çocuklara süt sevdirmeli, süt tüketimi artırılmalıdır" dedi.

Aziz Nesin'lik bir davranış gösteren sayın bakana ne demeli? Süt üreten ve süt fazlalığı olan ülkemizde süt biranın iki katı ise bunu bu hayat şartlarında kim içecek? "Ekmek bulmazlarsa pasta yesinler" diyen anlayıştan farkı var mı?

* DPO verilerine göre çalışan nüfusun %20'si kamu görevlisi. Çalışan nüfus ise 83 bin. DPO verilerine göre 83 binin 16 bini memur, 16 bini tarımda, 11 bini inşaat sektöründe, 11 bini de serbest meslekte çalışmaktadır.

Memur oranını öne çıkarıp birçok olguyu gizleyenler kendi verileriyle tuzaga düşüyorlar. Bu kadar memur halkı devlete bağımlı ve üretimden koparmak içindir. Peki inşaat ve tarımda çalışan yaklaşık 28 bin çalışanın ne kadarı sendikali? Ne kadarı sigortalı? Bu niye açıklanmıyor? Biz söyleyelim, bu iki sektörde çalışanların yüzde sekseni sigortasız ve sendikasızdır.

* KKTC açıkladı "Kutlu Adah cinayeti siyasi değildir"

Kutlu Adah 6 Temmuz 1996'da evinin önünde öldürülürken, yanlışlıkla oradan Çatlı Bey geçmekteydi. Silahını temizleyen Bay Çatlı veya Çatlı taşeronu yanlışlıkla kuş yerine Adah'ı vurdu. Bu siyasi cinayet olur mu?

Başyazı

(1. sayfadan devam)

görülmektedir. Bu saldırı biçimleri özelleştirme, sendikasılaştırma, taşeronlaştırma ve işsizlik.

Kuzey Kıbrıs'a da bakıldığında, bu saldırıların en acımasız ve düstursuz bir biçimde sürdürülmekte olduğu görülür. Özelleştirme adı altında ülkemizdeki tüm değerler T.C sermayesine peşkeş çekilmiştir. Tarımsal üretim durma noktasına getirilirken, cılız olan sınai üretim de hemen hemen yok edilmiştir. Kuzey Kıbrıs, T.C sermayesinin kara para aklama, kumar ve fuhuş üssü haline gelmiştir. Bu uygulamalarla mücadele edebilecek konumdaki örgütler olan işçi sendikaları, bir yanda egemenlerin şiddet de dahil her türlü saldırıları, diğer yandan küçük burjuva sendika bürokratlarının teslimiyetçi, hatta işçi sınıfına ihanete varan, politikaları sonucunda teker teker tasfiye edilmişlerdir. Bir Dev-İş, bir Tarım-Sen bunun en bariz örnekleridir. İşçi sendikaları bir bir yok olurken, memur sendikalarında da enflasyon yaşanmaktadır. Ancak bu sendikaların yönetimini elinde bulunduran sendika bürokratları sömürge rejimi ile bütünleşmiş, tüm kavgaları sistem içerisinde kişisel çıkar kapma, rejim bürokrasisinin üst kademelerine yerleşme yarışına dönmüştür. İşçi sendikaları tasfiye edilirken, hiçbir sendika ortak bir mücadele için kılını bile kıpırdatmamıştır.

Bugün, sendikal çalışmaların ve mücadelenin zayıflığı ve zaafiyetleri gündeme getirildiği zaman, 'sol' çevreler dahil, genellikle alınan karşılık, ülkede "işçi sınıfının olmadığı", "proletaryanın artık dünyada yok olduğu"dur. Oysa, inşaatlarda, dikiş atelyelerinde, sanayi bölgelerindeki döküm, mobilya, mermer, tuğla, doğrama v.s. atelyelerinde, narenciye bahçelerinde ve paketleme evlerinde, otellerde v.s. çalışan insanlar kimlerdir? Emeklerinden başka geçim kaynakları olmayan insanlar değiller midir? Bu insanlar işçi sınıfının üyeleri değiller midir? Ve bu insanların ezici çoğunluğu sigortasız, sosyal güvensiz, iş güvencesiz, boğaz tokluğuna ve sendikası olarak çalıştırılmaktadırlar. Ülkemizdeki 'sol' bu işçi kitleleri tamamen yok saymaktadırlar, çünkü bu işçi kitlelerinin çoğunluğu Türkiyeli işçilerdir ve "kaçaktırlar"! Kanıyla, canıyla, teriyle ülkeye damgasını vuran bu kitleler ülkedeki işçi sınıfının gerçeğidir ve yok sayılamazlar. Esas ve büyük sorun bu kitlelerin örgütlenmesi ve sendikalaşmalarıdır. Egemenler ve sömürge rejimi "kaçak işçi-yerli işçi", "Türkiyeli-Kıbrıslı" çelişmesini körüklemekte ve desteklemektedirler. Bu tavır, ucuz ve sendikası işgücü elde etmek, ve bunun da ötesinde entegrasyoncu sömürge politikalarını uygulamak için egemenler açısından anlaşılır bir tavidir. Ancak, işin acı yanı ülkedeki 'sol'un bu çelişkilerin bayraktarlığını yapmasıdır. Sorunu, işçi sınıfının sınıfsal sorunu olarak ele almak yerine, küçük burjuva milliyetçiliği açısından ele alan 'sol'un bu tavrı da doğal olarak egemenlerin ve sömürge rejiminin işine yaramıştır.

Esas soruna gelecek olursak, sorun ülkemizdeki işçi sınıfının sendikalarda, sınıf sendikalarında yeniden örgütlenmesi ve sınıf mücadelesine girişmesidir. Sınıf mücadelesinin milliyeti yoktur. Kıbrıs emekçi halkının emperyalist tahakkümden ve sömürden kurtulmak için vermekte olduğu mücadeleye katılan herkes Kıbrıs işçi sınıfının içindedir, safındadır. İşçi sınıfının sınıf sendikaları, Kıbrıs'ta barışın kurulmasında, anti-emperyalist Kıbrıs'ın kurulmasında ve nihayet sosyalist Kıbrısın kurulmasında olmazsa olmaz temel taşlardır. O zaman, ne yapılmalı? Tüm işçi sınıfının duyarlı ve bilinçli kesimleri, devrimciler ve sosyalistler ülkemizdeki işçi kitlelerinin örgütlenmesi için bizzat aktif görev almalıdırlar. Var olan ve iyice cılızlaşan işçi sendikalarını küçük burjuva teslimiyetçi yönetimlerden kurtarmalı, yönetimi ele geçirmeli ve sendikaları yeniden harekete geçirmelidirler. Ulusal temelde bunlar gerçekleştirilirken, uluslararası emperyalist sermayeye karşı mücadele edebilmek için de uluslararası sendikal birliğin/lerin kurulması yolunda çaba sarfedilmelidir

yenı EVRENSEL'DEN

Gerçek bir enternasyonal dayanışma için

İ. Sabri Durmaz

Uluslararası Sendikal Dayanışma Konferansı, 14-16 Mayıs tarihleri arasında Balıkesir-Ören'de Genel-İş Sendikası'nın tesislerinde yapıldı. 14 ülkeden sendikacıların, işyeri temsilcilerinin, ileri işçilerin ve kamu emekçilerinin (Konferansa, 50'si yabancı olmak üzere 268 kişi katıldı.) katıldığı konferansta, sendikal hareketin en temel sorunları tartışıldı.

Evrensel, konferansın öncesinden beri kimlerin katılımcı olduğundan hangi konuların tartışıldığına, hatta kimlerin ne savunduğuna kadar olup biteni konferans çalışmaları boyunca aktardı. Bundan sonra da gazetemiz, konferansa ilgili düşünceleri, tartışmaları aktarmaya devam edecek.

Elbette konferansta olup bitenlerin bir gazete tarafından duyurulmuş olması önemlidir. Ama bundan daha önemli, konferansta tartışılan sorunların işçiler arasında yayılması, sendikal hareketin sorunlarının işçi yığınları arasında tartışmaya açılması, işçilerin sınıf mücadelecisi bir sendikacılık anlayışı etrafında, sendikaların yeniden biçimlenmesi için aktif olarak taraf o l m a s ı d ı r .

Konferansı değerlendirenler, elbette konferansı çeşitli yönleriyle ele alıp çeşitli sonuçlar çıkaracaklardır. Ama şu bir gerçek ki; bu konferans, birbiriyle zıt gibi görünen ama biri olmazsa öteki de anlamsız olan iki şeyi gösterdi. Konferansın gösterdiği birinci şey; işçi sınıfına, hatta bütün halklara karşı sermayenin uluslararası planda bir saldırı yöneltmiş olduğu; bu saldırının tek merkezden yönetiliyor gibi disiplinli ve sistemli bir biçimde sürdürüldüğüdür. Ve bu saldırı, her ülkedeki uluslararası tekellerin işbirlikçileri, uzantıları tarafından yeniden üretilmektedir. Konferansın dikkat çektiği ikinci önemli nokta ise; işçi sınıfının uluslararası ölçekte bu saldırıya yanıt vermesi için tek tek ülkelerdeki işçi sınıfı mücadelesi düzeyinin henüz yeterli olmadığıdır. Dolayısıyla da sendikaların, sınıftan yana sendikacıların ve ileri işçilerin ilk görevi de belirlenmiş olmaktadır. Bu, herkesin kendi ülkesinde mücadelenin önünü açacak bir faaliyet sürdürmesidir. Ama, sermayenin saldırısının uluslararası niteliği ve sınıfın buna karşı uluslararası birliğinin ve mücadelesinin önemi göz ardı edilmeden.

Demek ki; konferans kararlarının her ülkede tartışılması ve bunların yaygınlaştırılmasının tarzı, her ülkenin kendi koşullarına göre biçim kazanabilir. Örneğin Türkiye'de sendikal hareketin içinde bulunduğu koşullar; (sendikal bürokrasiye karşı mücadelede kimi mevzilerin varlığı, platformlar, sınıf partisinin konuya ilgisi, temsilci kurulları vb.) işçilerin sorunlarının kronikleşmiş olması gibi nedenler, bu tartışmanın etkili olması için oldukça elverişli bir zemin oluşturmaktadır. Ama bu koşullar başka bir ülkede farklı olabilir.

Evet, konferansa Türkiye'den 200'ü aşkın sendikacı, işçi temsilcisi, ileri işçi katılmıştır. Bu sayı bir konferans için yüksektir; ama eğer konferansın aldığı kararlar ve sorunları ele alış tarzı sadece bu katılanlarla sınırlı bir çevrede kalırsa, elbette ki konferanstan beklenen amaç elde edilmemiş olur. Tam tersine, konferansa katılan kişiler, oraya seçilerek gönderilmemiş olsa bile, konferansı, bütün sınıf, bütün emekçiler adına kendiliğinden izlemiş kişiler olarak konferans kararlarını

en geniş işçi çevrelerine yaymakla yükümlüdürler. Dahası konferansa katılan her kişi, alınan kararları yayma, işçilerin onlar etrafında birleşmesini teşvik etme göreviyle yükümlüdür. Böylece konferansa katılmak isteyip de çeşitli nedenlerle katılamamış sendikacılar, işçiler konferansta olup biteni öğrenmiş, orada geliştirilen fikirlere yeni fikirler katma imkânını da kazanmış olacaklardır. "Konferans kararlarının alınmış olmasından, bu kararların işyerlerinde yaygınlaştırılmış olması önemlidir" dedik. Çünkü, sonuçta mücadeleler tek tek işyerlerinden başlayarak gelişecek; yığınların işyerlerinde birleşmesiyle hareket ilerleyecektir. Bu yüzden de konferansın, "enternasyonal dayanışmanın simgesi" de olması; birer birer işyerleri, birer birer işkolları ve ülkelerdeki mücadelelerin önemini azaltmaz. Tersine sınıflar mücadelesi tarihi de göstermektedir ki; işçi sınıfının mücadelesinde işyerleri hayati önemde belirleyici mekânlardır ve işçiler de öne çıkan işyerlerine bakarak rotalarını belirlerler. Bu nedenledir ki; konferansın "uluslararası" olmuş olması, işyerlerindeki mücadelenin önemini azaltması anlamına gelmediği gibi, sermayenin saldırısının uluslararası olması da işyerleri ve birer birer ülkelerdeki mücadeleleri önemsiz kılmaz.

Öyleyse, sınıfın uluslararası birliği için "işyerlerinde, üretim birimlerinde mücadele için daha büyük bir çaba"; konferansın bütün ülkelerden işçilerin, sınıftan yana sendikacıların önüne koyduğu "acil görev"dir. Çünkü, gerçek bir enternasyonal dayanışma için bu ön koşuldur.

İŞÇİLER KÖYLÜLER

VE
ÖĞRETMENLER

BİRLEŞİNİZ!

STUDENTS,
WORKERS
AND PEASANTS UNITE!

**ABONE OLMAK İÇİN BANKA MAKBUZU İLE BU
KUPONU ALTTAKİ ADRESE GÖNDERİN**

YILLIK ABONE TUTARI : KIBRIS: 2,500,000 TL - TÜRKİYE: 3,000,000 TL - AVRUPA: 10 PAUND

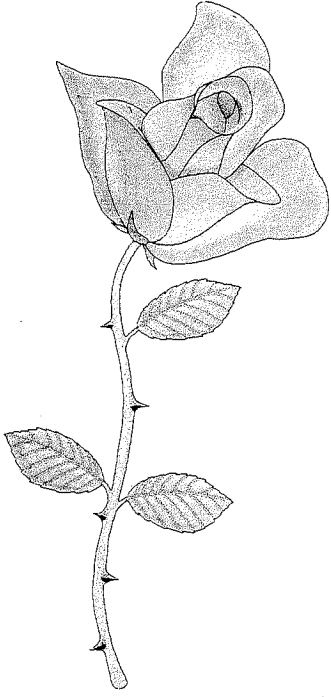
ADINIZ, SOYADINIZ:.....

ADRESİNİZ:.....

**Banka hesabı: Kıbrıs Türk
Öğretmenler Kooperatif
Tasaruf Bankası
Hesap No: C 03443 -
Güzelyurt**

**Adres:
KIVILCIM YAYINCILIK
Bekiroğlu İşhanı, No: 1, MÜFTÜ
ZİYAİ SOKAK
LEFKOŞA (Mersin 10 - Türkiye)**

BİZE ULAŞANLAR

*Tohum idin
Fidan oldun
Bir gülünü kopardılar
Bin oldun
Güneş vurdu
Kızıl oldun
Nar oldun
Işık oldun karanlıkta
Yol oldun*

Partimizin kurucu önderi İbrahim KAYPAKKAYA'nın, işkencede katledilişinin 26. yıldönümündeyiz.

18 Mayıs 1973'te yaşama veda eden önderimiz fikirlerinin takipçisi; tutuşturduğu kıvılcımın alazları ve ektiği tohumun fideleri olacağımıza söz veriyoruz.

TKP(ML) Dava Tutsakları

Ökkeş KARAOĞLU
Sağmalcılar Cezaevi
C-4
İstanbul

Sosyalist Gerçek Çalışanlarına

İşçi sınıfının nasırlı elleriyle yarattığı değerlerin karşılığını almak için yüzyıllardan bu yana zorlu ve zahmetli bir savaşım yürütüyor.

Bu tarihsel savaşımında büyük grevler ve direnişler yaratarak sınıfsız bir dünyanın kurulmasının nesnel temellerinin atıcısı ve yaratıcısı oldular.

1886 1 Mayıs'nda 8 saatlik işgünü ve insanca yaşama istemiyle Amerika proletaryası ayağa kalktı. Sermayenin gaddarca sömürsüne dur demenin açık bir ifadesi olan 1 Mayıs ayaklanması sınıf savaşımı tarihine işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışmanın bir ifadesi olarak düştü.

Dünya proletaryasının ve emekçi yığınlarının 113 yıldır dur durak demeden yaşatageldiği, emperyalizme, faşizme ve her türden gericiliğe karşı bir savaş çağrısı olan 1 Mayıs bayramınızı kutlar, mücadelenizde başarılar dileriz.

Dünya, emekçilerin ellerinde yükselecek ve güzelleşecektir.

İzmir-Bergama Cezaevi
KP-İÖ tutsakları

“ Değil bir kaç
değil beş on
otuz milyon aç
bizim!

Onlar bizim!
Biz onların!
Dalgalar denizin!
Deniz
dalgaların!”

Sevgili dostlar, bu koşullar altında sürdürmüş olduğunuz yayın yaşamında başarılar dilerken, yayınlarınızı tutukluluk koşullarında düzenli olarak takip etmek istiyoruz. Aynı zamanda görüşlerinizi ortaya koyan kitap ve broşürleriniz varsa onları da iletmeyi unutmayın.

A. Kaya
Bergama Özel Tip Cezaevi
Üst Müşhade
Bergama
İZMİR

Merhaba Dostlar;
Bulduğumuz cezaevinden yayınıza ulaşamıyoruz.
Mümkünse protokol olarak bize yayınızı göndermenizi rica ediyorum.

Şimdiden teşekkür ediyor, başarılar diliyorum.

Saygılarımla,

İNCESU GÜLAY
İstanbul, 05. 05. 1999

Sağmalcılar CezaeviC-2
34150 Bayrampaşa
TÜRKİYE

KIVILCIM YAYINCILIK Kollektif Ortaklığı'na;
Aylık Siyasi Gazeteniz Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK'e
sayı 37'den itibaren ABONE olmak istiyorum. Sayı 37 ile
birlikte ABONE koşullarını bana bildirmenizi rica
ediyorum.

D. Selamlarımla
GÜREŞ ALİ

AÇIK ADRESİM:
GÜREŞ ALİ
213 B.D DE LA DUCHERE
69009 LYON
FRANCE

KONUK YAZAR

YIKILSIN DEMEKLE BU DÜZEN YIKILMAZ!

Yetmez mi Yoldaşlar?

Sırf, birilemin gücü var ve bu gücün ebedi sürmesini istiyor diye üç-beş emperyalist çakalın aklına hizmet savaşları yaşadık. İktidar ve yalakalarına uşaklık, yıllarca ezildik. Bölündük, sürüldük, göçe zorlandık, öldürüldük, tanka-topa-tüfeğe hedef olduk ya da gösterildik. Birileri öyle uygun gördüğü için cephanelikten vatanımız oldu. VERDİK, VERDİK; onur, namus, erdem, hak, adalet terimlerini kahvehane sohbetlerine bıraktık.

Yetmez mi Yoldaşlar?

İçi boşaltılmış insanlıklarla yetinir olduk. Sistemin yarattığı yeni kimliklere alıştırmaya çalışıldık. Onursuzluğa alkış tuttular ve bizleri de onları meşru kabul etmeye uğraştılar. Ak'a kara, kara'ya ak dediğimiz yetmez mi?

YETER!

Günü birlik yaşamlara, bize onurlu olmayı unutturmaya çalışanlara, şerefsizliği dayatanlara, emperyalistlere, faşist köpeklere, katillere, kan emici oligarşiye ve de cuntaya YETER!

Oturduğumuz yerde kahrolsun, yıkılsın demekle hiçbirşey kahrolmaz ya da yıkılmaz.

Zulme göz yummak, sömürüye rıza göstermek, katliamları görmezlikten gelmek bu suçları işleyenlerle aynı safta olmak demektir. Uyumaktan, bezginlikten sıyrılın. Direnmeden, savaşmadan hiç bir hak, hiçbir çözüm bize gökten bahsedilmeyecektir.

Haydi mücadeleye; anti-emperyalist, anti-faşist, bağımsız, birleşik, sosyalist Kıbrıs için alanlara.

Haydi yoldaşlar 365 günü 1 Mayıs yapmaya...

K.K.T.C. Üniversiteli
Devrimci Öğrenciler Adına
Eşref Yılmaz K.

Faşizm döktüğü kanda boğulacaktır!

MART 1999 'DA TÜRKİYE'DE DEVLET GÜÇLERİ TARAFINDAN İSTANBUL EMNİYETİNDE İŞKENCEDE KATLEDİLEN DİSKLİM-TER UZMANI OLARAK ÇALIŞAN SENDİKACI SÜLEYMAN YETER'İN EŞİ AYŞE YUMLU YETER'LE YAPTIĞIMIZ SÖYLEŞİ

KSG: Süleymanla tanışmanızı ve Süleyman'ı kısaca anlatır mısın?

Ayşe Yumlu Yeter: 1990 yılında Süleymanla grev alanında evlendik. Süleyman mücadeleye daha ortaokul yıllarında başlamıştı. Liseyi bitirdikten sonra üniversiteyi kazanmasına rağmen, fabrikada çalışmayı ve sınıfı örgütlemeyi tercih etti. Çim-İş, Petrol-İş, Otomobil-İş gibi sendikalara bağlı fabrikalarda çalıştı. Sınıf sendikacılığını savunan devrimci ve sosyalistti.

KSG: Süleyman Yeter'in katlediliş sürecini anlatır mısın?

AYY: Süleyman 1997 deyoğun işkenceler sonucu kolundan kısmi felç geçirdi. Aynı davada işkenceciler Atılım Gazetesi çalışanlarından Asiye Zeybek Güzel'e de tecavüz, diğer devrimcilere de işkence yaptılar. Süleyman'ı

katledenler geçmişte ona işkence edenlerdir. Süleyman öldürülmeden önce yan hücredeki arkadaşlarına "beni buza yatırdılar, elektrik verdiler, askıya aldılar" dedi.

Süleyman Yeter 7 Mart 1999'da Aksaray terörle mücadele şubesinde TİM 4 tarafından işkenceyle öldürüldü.

KSG: Türkiye İşçi Sınıfı Süleyman Yeter'i nasıl hatırlayacak?

AYY: O her zaman şunu söylledi: "Bugün milyonlarca işçi ve emekçi hergün, her dakika, her saniye işkence görüyor. Evine, çocuklarına istediğini alamamak işkencedir. Hasta olan

Süleyman Yeter

1962 -

ÖLÜMSÜZDÜR!

çocuğunu tedavi ettirememek işkencedir. Her gün sokaklarda işsizlerin artması işkencedir. Her gün fuhuşa sürülen kızlarımızı görmek de işkencedir. Ağzımızı açıp haklarımızı savunamamak, susmak da bir işkencedir. Benim vücuduma değen elektrik, askı buz, tazyikli su gibi işkencelerin sizin gördüğünüz işkencelerden farkı yok. Ben bütün bu işkencelere rağmen işçi sınıfına ihanet etmedim etmeyeceğim. **İşçi Sınıfını örgütleme mücadelesinde öleceğimi bilsem dahi geri adım atmayacağım**" diyordu. Sınıf onu bu tavrıyla hatırlayacak.

Türkiye işçi sınıfının yiğit önderlerinden Süleyman Yeter'i işkencede katleden Faşist Devleti lanetliyor ve Süleyman Yeterlerle mücadelemizin ortak olduğunu ilan ederiz.

İngiltere'de 1 Mayıs Coşkuyla Kutlandı

(1. SAYFADAN DEVAM)

kutlamalarına bu yıl yeni bir boyut kattı.

Londra'da 1 Mayıs yürüyüşü, ünlü Marx Kütüphanesi önünde başladı. Yürüyüşe İngiltere'nin çeşitli yerlerinden bir dizi sendika ve sol örgütler yer aldı. Yürüyüş 1 Mayıs Cumartesi günü öğleyin başladı. Kortej daha sonra Holborn ve Strand bölgelerinden geçtikten sonra ünlü Trafalgar Meydanı'nda noktalandı. Trafalgar Meydanı'nda yapılan konuşmalarda konuşmacılar, 1 Mayıs'ın anlam ve önemini vurgularken, aynı zamanda günün konusu olan ırkçı-faşist saldırılara karşı ve Balkanlardaki haksız savaşa karşı herkesi tavrı almaya çağırdılar.

Nisan ayında Londra'nın Brixton, Brick Lane ve Soho bölgelerini ırkçı-faşist örgüt Combat-18 bombalayınca, bu saldırılara karşı kamuoyu büyük bir hassasiyet göstererek bu faşist saldırılara karşı 1 Mayıs'ta yürüyüşler düzenlendi. Böylece sendikaların 1 Mayıs korteji, Brixton'dan ve ve Doğu Londra'dan başlayan anti-ırkçı kortejler Trafalgar

Meydanı'nda birleşerek faşizme karşı tek bir birleşik cephe olduklarını tüm gericiilere gösterdiler.

1 Mayıs yürüyüşünde dikkati çeken bir nokta da Kıbrıslıların çok az oluşu idi. Kıbrıs'taki sol partilerin dayanışma derneklerini bu yürüyüşte aradığımız halde bulamadık. Kıbrıslılardan korteje KSG Londra bürosu ile AKEL'den birkaç yaşlı katılması bayağı düşündürücü idi.

YUGOSLAVYA

paylaşım savaşı üçüncü ayında

ABD, AB ve Rus emperyalistleri arasında Balkanlarda sürdürülmekte olan yeniden paylaşım savaşı altmış gününü doldurarak üçüncü ayına girdi. Kosovalıları, Sırp egemenlerinin etnik temizliğinden kurtarma gerekçesiyle NATO askeri güçlerinin katılımıyla başlatılan Yugoslavya'yı havadan bombalama işlemi, üzerinden iki ay geçmiş olmasına rağmen, halen Kosovalıları kurtarmış değil! Geline aşamada, NATO emperyalistlerinin hiçbir zaman da böyle bir kaygılarının olmadığı ortaya çıkmıştır. Hava bombardımanında, kurtarılmak istenen Kosovalı Arnavutlar da nasiplerini almış ve yüzlerce Arnavut göç konvoylarında bombardımanın kurbanı olarak hayatlarını yitirmişlerdir. Bu arada, NATO uçakları askeri özellik taşımayan hastane, gıda deposu, elektrik santrali gibi yerleri de vururken, Çin elçiliği, İsveç ve İsviçre elçi rezidansları ve İran maslahatgüzarlığı da "kaza sonucu" bombalandı. Bir yandan hava bombardımanından, diğer yandan

Sırpların baskısından kaçmak zorunda kalan binlerce Kosovalı Arnavut mülteci Makedonya ve Arnavutluğa akın etmektedirler. Bombardımanın neden olduğu sivil can kayıpları da hergün biraz daha artmaktadır.

NATO emperyalistlerinin cephesinde ise kara savaşına girilip girilmemesi konusunda ayrılıkların başgösterdiği bildirilmektedir. Bazı NATO üyeleri kendi ülkelerindeki tepkilerden çekindikleri için kara savaşına sıcak bakmazken, NATO karagahı Kosova Kurtuluş Ordusu (UÇK)'yı organize etmeyi ve silahlandırmayı sürdürüyor.

Balkanlarda sürdürülen bu barbarlık gösterisi haksız savaşın bir an önce durdurulması gerekmektedir. NATO emperyalistleri bombalamayı sona erdirirken, tüm Kosovalı göçmenlerin de güvenlik içinde evlerine geri dönmeleri sağlanmalı ve tüm demokratik hakları kendilerine verilmelidir.

GAZETECİYE HAPİS CEZASI

Abdullah Öcalan ve Kemal Burkay ile Kürt Sorunu hakkında söyleşi yapıp yayınladığı gerekçesiyle yargılanan gazeteci Oral Çalışlar 13 ay hapis ve 111,111,110.-TL para cezasına çarptırıldı. İstanbul'da 1 NO.lu DGM'de Terörle Mücadele Kanununa muhalefetten yargılanan Çalışlar, bölücülük yapmakla suçlandı. Dava sırasında, Çalışlar, kurulacak olan yeni hükümetin DGM'ler ve TMK konusunda Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi kararları doğrultusunda değişiklik yapacağını söyleyerek zaman talep etti. Ancak bu talebi reddeden mahkeme Oral Çalışlar'ı mahkum etti. Mahkemenin bu tutumu, bu davalarda kararın önceden verilmiş olduğunu, davanın göstermelik olduğunu bir kez daha göstermiştir. Böylelikle

1 değil, 365 gün 1 Mayıs olmalı!

Halka, Yaşasın Halkların Kardeşliği, Faşist Ocaklar Kapatılsın, Yaşasın Bağımsız Birleşik Kıbrıs" sloganları atıldı. Atatürk Meydanı'na gelindiğinde, Dev-İş Genel Başkanı Bayram Çelik, Türk-Sen Genel Başkanı Önder Konuloğlu ve BES Genel Başkanı Gülev Sıdal birer konuşma yaptılar. Atatürk Meydanı'nda bir gurup üniversite öğrencisi Yaşasın 1 Mayıs anlamına gelen "Biji Yek Gulan" yazılı Kürtçe bir döviz taşıdılar.

Bayram Çelik yaptığı konuşmada; Emekçilerin dünyada ve KKTC'de yaşanan derin ekonomik krizlerden büyük zarar gördüklerini ve emekçilerin dayanışmasının her geçen gün daha da önem kazandığını vurguladı.

Dev - İş genel başkanı, Balkanlardaki savaşın da derhal durdurulması gerektiği çağrısını yaptı. ETİ, Kıbrıs Türk Petrolleri, Taşel, Tütün ve KTHY'de yasalara aykırı uygulamalar yapıldığını ve buna karşı mücadele edilmesini sözlerine ekledi. Önder Konuloğlu ise yaptığı konuşmada; emekçilerin geçim şartlarının her geçen gün daha da ağırlaştığını, kara çantalı, kara takımlı, kara ruhlu bir avuç adamın kamu malını kendi malları gibi peşkeş çekmeye devam ettiğini ve toplumun her geçen gün ağırlaşan

sorunlarına karşı yönetimin hiçbir çözüm üretmediğini söyledi. Türk-Sen Genel Başkanı "Artık masal dinlemek istemiyoruz; gerçeğe, gerçekte yaşama dönmek istiyoruz. 1 Mayıs'ı 1 Mayıs yapan özü yakalamak istiyoruz. Emekçiler ülkemizi avuçlarına almalı ve ona daha yakından bakmalıyız. Meddahların uydurma masallarını ağızlarına tıkayacak yollar bulmalıyız. Örgütlenmeli ve gelecek 1 Mayıs'a kadar çok çok çalışmalıyız." diye konuştu.

Gülev Sıdal ise konuşmasında; Özelleştirmeye karşı olduklarını ve Kıbrıs Türk Toplumunu olarak yok olmak istemediklerini söyledi. Dayanışmanın önemini vurgulayan BES Genel Başkanı, Kıbrıs'a kalıcı ve adil bir çözüm için birlik ve mücadelenin yükseltilmesi gerektiğini belirtti.

Çağ-Sen ve YKB de birer mesaj yayınlayarak

emekçilerin 1 Mayıs bayramını kutladılar.

1 Mayıs'a katılan örgütler: Türk-Sen, Dev-İş, BES, KTÖS, KTOEÖS, KTAMS, KTMÖB, Basın-Sen, Gıda-Sen, TES, El-Sen, Bel-Sen, Tıp-İş, Güç-Sen, Tel-Sen, CTP, YBH ve Kıbrıs'ta Sosyalist GERÇEK.

Bu 1 Mayıs da gösterdi ki; bu gün acil olanın, emeği sömürenlere karşı ortak ve bilinçli bir örgütlenme olması kaçınılmazdır. Emekçiden yana olan tüm kesimlerin sadece 1 Mayıs'larda değil, yılın her gününde mücadeleyi yükseltmeleri ve artık sadece konuşmalarla değil,

eylemlerle de ülkeye sahip çıkmaları gerekir. Emperyalist güçler ve onların ülkemizdeki yardımcıları günün her saniyesini emeğin sömürsü üzerine kurmaktadırlar. Bizlere düşen görev onları ülkemizden söküp atmaktır. Emek en yüce değer ise bu yüce değer için birlikte mücadele edilmeli ve emperyalist güçleri ve uzantılarını kendi karanlıklarına gömmeliyiz.

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ BİRLİK VE MÜCADELE GÜNÜ 1 MAYIS

KAHROLSUN EMPERYALİZM, YAŞASIN SOSYALİZM

YAŞASIN ANTI-EMPERYALİST, BAĞIMSIZ, BİRLEŞİK KIBRIS

Gazetemizin 1 Mayıs bildirisi:

İŞÇİLER, EMEKÇİLER, YOLDAŞLAR,

1 Mayıs'ta Birlik, Mücadele ve Dayanışma için yine alanlardayız. Bu günde mücadeleciler ruhumuzu en yükseğe taşımalıyız. Korkuya, yıldınlığa, sinmişliğe yer yok. Gün işçi sınıfının bayrağını yükseklerle taşıma günüdür. Coşkunuz coşkumuzdur.

Dünyada ve ülkemizde şovenizmin, ırkçılığın başını alıp gittiği bu dönemde, emperyalizm ve uşakları halkları, emekçi yığınları birbirine kırıdırarak sömürü çarkını bizlere dayatmaktadır. Kurtuluş işçi sınıfının sınıf kardeşliği ve dayanışmasındadır. Bu saldırılar ülkemizde de "kaçak işçi", yerli işçi ayrımlarıyla körüklenmektedir. Bu oyuna gelmeyelim. Sınıf kardeşlerimizle aramıza set çekenlere karşı duralım. Kurtuluş ortak örgütlenmedir.

Ülkemizde onbinlerce emekçinin örgütsüz, her türlü haktan yoksun, köle düzeninde yaşadığını bilerek, **örgütlü halk yenilmez** şiarını hep yüksekte tutalım. Entegrasyoncu politikaları halkımıza dayatan Türkiye ve işbirlikçilerine karşı bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm kavgasında tek yol işçilerin birliği ve emekçilerin birleşik cephesidir. Bu cephenin kurulabilmesi için 1 Mayıs ruhuyla donanmış tüm örgütlerin samimi işbirliği ve ortak çabası gerekir. Fakat 1 Mayıs'ı tekellerinde sanan bazı örgütler, sosyalistleri ve **Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek'i** çalışma ve organizasyonlardan uzak tutma çabalarına devam etmektedirler. Bu çabalar ancak egemenlerin ve onların uşaklarının işine yarar. Emekçilerin ise mücadelesini zayıflatır. Bizler Birlik, Mücadele ve Dayanışma ruhunu samimi olarak saflarımızda taşıyoruz. Dost, düşman bunu bilsin.

Kamu-Sen'i toplantıya çağırınların Kıbrıs'ta Sosyalist Gerçek'i "unutmaları" anlaşılır değildir.

Her şeye rağmen alanlardayız, hayatın içinde ve anti-emperyalist, bağımsız bir ülke için mücadeleye daha güçlü ve daha kararlı bir şekilde devam ediyoruz.

1 MAYIS'TA VE HER GÜN ENTEGRASYONA KARŞI DİRENELİM!

EMPERYALİZMİN GÜÇLERİNİN VE ÜSLERİNİN ADAMIZDAN GİTMESİ İÇİN MÜCADELE EDELİM!

HALKLARI BİRBİRİNE KIRDIRAN EMPERYALİZMDEN MEDET UMANLARA KARŞI DURALIM!

1 MAYIS'TA SOSYALİZM BAYRAĞINI EN YÜKSEKLERE TAŞIYALIM!

1 Mayıs 1999

Türkiye'de Nisan ayının ihlal bilançosu

Faili meçhul cinayetler	15
Yargısız infaz, işkence ve gözaltında ölümler	24
Çatışmada ölenler	86
Sivillere yönelik eylemler	3 ölü, 20 yaralı
Kayıp savı	1
İşkence görenler ve işkence savı	44
Gözaltına alınanlar	7078
Tutuklamalar	256
Saldırıya uğrayan, baskı ve tehditlere maruz kalan	84
Boşaltılan-yakılan köy ve mezra	-
Cezaevinde tutuklulara saldırılar	7 yaralı
İşten atılan kişi sayısı	842
Bombalanan ve kundaklanan yer	62
Kapatılan siyasi kuruluş ve yayın organı	21
Baskına uğrayan, siyasi kuruluş ve yayın organı	37
Toplatılan ve yasaklanan yayın	19
İstene hapis ve para cezaları	33 yıl, 6 ay hapis
Verilen hapis ve para cezaları	220 yıl, 2 ay ve 503 milyon TL
Cezaevinde bulunan "düşünce suçluları"	148

Susurluk ve Kontrgerilla Gerçeği

3

EVRENSEL BASIM YAYIN Semih HİÇYILMAZ

MHP davasında Ankara'da tutuklanmıştı. Berker İnanoğlu'nun DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler'in öldürülmesindeki bağı; MHP sanıklarından Celal Adan (Adan şimdi DYP İstanbul İl Başkanı) şöyle anlatıyor: "Kemal Türkler'in öldürülmesinden 4-5 gün önce ben Yılma Durak ile birlikte İstanbul'a gelen Genel Başkan Alpaslan Türkeş'in Yakacık'ta bulunan evine gittim. Genel Başkan'la burada parti ile ilgili mevzularda görüştük. Gitmek için ayağa kalktığımızda Yılma Bey Türkeş'in yanına yaklaştı, kulağına bir şeyler söyledi. Bunun üzerine genel başkan, eliyle ot biçer gibi Yılma Bey'in kendisine söylediği şeyi yapın manasında bir hareket yaptı. Dışarıya çıktığımızda Yılma'ya neydi diye sordum. O da Kemal Türkler'in adresini tespit ettiğini, bunu vurup vuramayacaklarını Genel Başkan'a söylediğini, Genel Başkan'ın da el hareketi ile bunu onayladığını bana söyledi. Birkaç gün sonra Yılma Durak, bana Berker İnanoğlu'nun telefon ettiğini, Genel Başkan'ın yazıhanesinde bizi beklediğini söyledi. Berker'in Mecidiyeköy'deki yazıhanesine gittik. Aydın Esi de oradaydı. Bir odada dördümüz oturduk. Aydın Esi ile Yılma Durak konuştu. Yılma, Aydın Esi'den cebinde hazır olarak bulunan üzerinde adres olan bir kağıt aldı. Görüşmeden sonra partiye gittiğimizde Yılma Durak, bana Kemal Türkler'in adresi olan notu verdi. Ertesi gün adam vurmaktan kaçak Ünal Osmanoğlu partiye geldiğinde ben kendisine Kemal Türkler'in adresini tespit ettiğimizi söyleyerek, Yılma Bey'in de haberli olduğunu belirtip adresi verdim. Ve 'Bu işi yapın' dedim. Eylemden bir gün önce Yılma ile birlikte Bursa'ya gittik, bir otele kaldık. Ertesi gün Uludağ'a çıkarken radyodan Kemal Türkler'in öldürüldüğünü öğrendik. Ben de bunun üzerine, 'İyi olmuş bizim çocuklar iyi iş görmüş' dedim."

Çocuklar bir yandan iyi iş görmeye devam ederken öte yandan silah ve uyuşturucu kaçakçılarıyla çalışmaya devam ediyorlardı. Abuzer Uğurlu, zamanın Gümrük ve Tekel Bakanı Tuncay Mataracı'ya rüşvet verip gümrük kapılarına istediği adamları koyduruyordu. Bu işbirliğinden Mataracı sonraları müebbet hapis yemişti. Önemli bir kapı olan Haydarpaşa Gümrük Müdürlüğü'ne getirilen Ali Galip Kayıran, Berker İnanoğlu aracılığıyla MHP'ye para yardımında bulunuyordu.

MHP'nin kaçakçılık için en temel taşlardan biri olan Gümrük Bakanlığı'na olan ilgisi, MHP iddianamesinde Namık Kemal Zeybek'ten bahsedilirken şöyle anlatılıyordu: "Gün Sazak'ın Gümrük ve Tekel Bakanlığı sırasında bakanlık müsteşarı olmuş ve bu bakanlığın ülkücü ve MHP yanlısı kişilerle doldurulması yanında Gümrük Kontrolörlüğü Yönetmeliği'nin engel hükümlerini değiştirerek MHP Genel Merkezi'nden Genel Başkan'dan alınan tavsiyeler ve kendisince bilinen ülkücü kişilerden kontrolörler grubunu oluşturmuştur."

MHP kaçakçılarla olan sıkı ilişkisini, Gümrük Bakanlığı'nı MHP'li Gün Sazak'ın yaptığı dönem boyunca değerlendiriyor, bunun için örgütleniyor, yönetmelik değişikliklerine başvuruyordu. MC hükümeti devrilince bu önemli mevziyi kullanmaya Ecevit hükümetinin Gümrük Bakanı Tuncay Mataracı'yı satın alarak devam ediyordu.

Gümrüklerden yalnızca silah ve uyuşturucu geçmiyordu. Mataracı kaçak olarak giren her şeyden rüşvet alıyordu. İsviçre'den getirilen 21 gemi demir kaçak olarak yurda sokulmuştu. Demirleri Önidor adlı şirket getirmişti. Şirketin sahipleri ise Süleyman Demirel'in yeğeni Yahya Demirel ve ortağı Mıgırdiç Şellefyan'dı.

Bir müddet Bulgaristan'da bu kaçakçıların ve kaçakçılık faaliyetinin göbeğinde yer alan Abdullah Çatlı, daha sonra Türkiye'ye geri dönüyordu.

1 Şubat 1979'da Abdi İpekçi'nin öldürülmesinden sonra Mehmet Ali Ağca bir ihbar üzerine Beyazıt'ta ülkücü üslerinden Küllük Kıraathanesi'nde yakalanıyordu. İhbarı yapan Ramazan Gündüz ise daha sonra ölü bulunuverdi.

Mehmet Ali Ağca önceleri konuşmuyordu. Suç ortaklarına kaçmaları ve tedbir almaları için yeterli zamanı sağladıktan sonra "Bana Mehmet Şener ve Yavuz Çaylan yardım etti. Silahı MHP binasında Şener'e verdim" diyordu. Ağca'nın İpekçi'yi vurduğu silahı verdiğini söylediği Mehmet Şener yıllar sonra 22 Şubat 1982'de Çatlı ile birlikte yakalanıyor, Çatlı bırakılırken Şener tutuklanıyor du.

Bir müddet bekleyen Ağca kendisini kurtarmaları yönünde bir gelişme görmeyince, ilk ifadesinin aksine İpekçi'yi öldürmediğini, öldüreni mahkemede

açıklayacağını söyleyince, alelacele kaçırılma planı yapılır. Ağca'nın kaçırılmasını planlayan, Oral Çelik ve Abdullah Çatlı'dır. Mehmet Ali Ağca kilitli birçok kapıdan geçtikten sonra cezaevinin dışına çıkar, tıpkı yıllar sonra Çatlı'nın İsviçre'nin Zug Cezaevi'nde elini kolunu sallayarak kaçması gibi.

Pasaportlar yandı kül oldu

Ağca kaçtıktan sonra, önce Oral Çelik'in daha sonra da Abdullah Çatlı'nın evinde saklanır. Oradan Ankara'ya geçer, Ankara'da da Çatlı'nın memleketi Nevşehir'e Abdullah Çatlı'nın emrinde çalışan Ömer Ay, Nevşehir Emniyeti'nden alınma Faruk Özgün adına 11 Ağustos 1980 tarihinde düzenlenmiş sahte pasaportu Ağca'ya verir.

Mehmet Şener 1982'de Çatlı ile beraber İsviçre'de yakalandığında üzerinden çıkan sahte pasaportun da Nevşehir Emniyeti'nden verildiği saptanmıştı.

Şener'le yakalanan Çatlı'nın üzerinden çıkan sahte pasaport da Nevşehir Emniyet Müdürlüğü'nde düzenlenmişti.

Ağca'ya sahte pasaport veren Ömer Ay'ın sahte pasaportu da Nevşehir Emniyeti'nden alınmaydı. Papa suikastinden sonra, 1 Şubat 1983'te Nevşehir Emniyet Müdürlüğü binasında şüpheli bir yangın çıkar. Yangın fazla büyümeden söndürülür. Emniyet Müdürlüğü binasında fazla hasar yoktur. Ama tesadüfe bakın ki yukarıda örneklerini saydıklarımızın da aralarında bulunduğu 11 sahte pasaportun kayıtlarının bulunduğu defter yangında kül olmuştur.

Yine garip bir tesadüftür ki bugünlerde adı sıkça anılan, Çatlı'yla ilişkisinden bahsedilen Özel Harekât Timi Daire Başkanı İbrahim Şahin de o tarihlerde Nevşehir Emniyeti'nde görev yapmaktadır. Üstelik işkence yapmaktan yargılandığı bir davada hüküm giymiştir Nevşehir'de.

Mehmet Ali Ağca hapisten kaçtıktan sonra İran'a geçer, sonra tekrar Türkiye'ye döner. O sıralarda sahte pasaporta sahip oluşunu, anılarını anlattığı, Anna Turi'nin yayına hazırladığı "Benim Gerçeğim" adlı kitapta şöyle anlatıyor: "Sınıra yakın bir yerde Abdullah Çatlı'yla buluştuk. O da bana Faruk Özgün adına sahte bir pasaport düzenletmişti. Pasaportumu aldım ve bunu kutladık. Sınır yakınında, bir çeşmenin başında bulduğumuz için de adına 'Çeşme Ope rasyonu' adını verdik." Kitapta Ağca, bu sahte pasaportla önce Belgrad'a gittiğini oradan da trenle Paris'e geçtiğini anlatıyor. Ağca 1981'in Ocak ayında Abdullah Çatlı'yla Viyana'da buluştuklarını söyledikten sonra ilave ediyor: "Çatlı Türkiye'deki şeflerimizdendi. Bizimle beraber Oral Çelik ve Mehmet Şener de oradaydı. Birlikte uzun günler geçirdik. Sık sık yürüyör, sohbet ediyor, Afganistan'a gidip işgalci Ruslarla savaşımayı tasarlıyorduk."

Abdullah Çatlı'nın bu hayalleri Afganistan olmasa da Azerbaycan'da gerçekleşiyordu. Başarısız bir darbe girişimi olarak. Abdullah Çatlı birçok suçtan aranmasına rağmen bir türlü yakalanmıyordu. Şimdi Çatlı'nın avukatı Can Özbay'a kulak verelim: "MHP'de ajanlar cirit atıyordu. On kişiden beşi ya MİT ajanıydı, ya da öyle bir şey, Genel Merkez'de üstelik." Bahçelievler Katliamı'ndan dolayı gıyabında yargılanırken avukatı Can Özbay mahkemede müvekkili ile ilgili özel bilgilerin Milli Savunma Bakanlığı'ndan, Milli İstihbarat ve Genelkurmay Başkanlığı'ndan alınmasını istemişti.

Önde gelen birçok MHP'linin avukatlığını yapmış olan, bugün de Sivas'ta Madımak Oteli'ni içindekilerle birlikte ateşe veren katillerin avukatlığını yapan, savunmasında Aziz Nesin'i 'iblis' olarak suçlayan Can Özbay için de ilginç bilgiler mevcuttu. Ankara Sıkı yönetim Komutanlığı 1 No'lu Askeri Mahkemesi'nin 1972/89 sayılı dosyasının 134 dizi sırasında zamanın Sıkıyönetim Komutanı Semih Sancar tarafından imzalanan 12.6.1972 tarihli yazıya göre Can Özbay, 'MİT tarafından hizmet verildiği için ismi saklı tutulan bir yurttaşımızdır.'

MİT yöneticilerinden Mehmet Eymür de, Susurluk Komisyonu'na verdiği ifade de Çatlı'nın 1980 öncesinde MİT adına çalıştığını kabul ediyor, ama sonra kendilerinin ilişkiyi kestiklerini, Çatlı'nın bu kez Emniyet ve Özel Tim adına çalıştığını söylüyordu.

Abdullah Çatlı bu dönem devlet adına ne tür görevler

üstlenmişti, nerelerde, neler yapıyordu?

Bu soruların cevaplarının ipuçlarını Mehmet Eymür'ün anılarını yazdığı "Analiz" adlı kitapta bulmak mümkün. Eymür kitabında, çok sevdiği, abisi ve amiri, sonradan tartışmalı bir cinayetle ölen Hiram Abas'ın, Kasım 1980'de MİT Müsteşarlığı'na, teşkilatın ve ülkenin durumuyla ilgili tespitlerini yaparak verdiği dilekçesinde şunları anlatıyor: "Ülkemizin yurtdışında bulunan görevlileri, bir devamlılık içerisinde, Ermeniler tarafından şehit edilmekte ve kanlarının yerde bırakılmayacağı beyanları verildiği halde, herhangi bir işleme tevessül edilmemektedir. Konuyla ilgili olarak, MİT'in içte ve dışta elemanlanması, örgütlerin içine sızma çalışmaları yapmış olması gerekirken, böyle bir faaliyet yürütülmemiştir.

Yurtdışında görevli vatandaşlarımızın hayatlarını, Ermeni eylemlerine karşı ve ülkemiz dışında mukabil eylemler düzenleyerek korumaları icap etmektedir. Bunun geçerli örnekleri, Filistinlilere karşı İsrail tarafından verilmiştir. Görevin de sadece MİT Müsteşarlığı'na düştüğü kanısı taşınmaktadır."

İsrail tipi cinayetler, suikastler öneren bu dilekçeye verilen cevabı yine Eymür'ün kitabından öğreniyoruz: "Bu devrede Ermeniler üst üste Türkiye'nin dış temsilciliklerinde görevli memurlarını öldürmeye başladılar. Büyüklerimiz, düzenlenen törenlerde bu eylemlerin karşılığının verileceğini ölenlerin 'kanlarının yerde kalma yacağını' söylüyorlardı. Bir müddet bu sözler havada kaldı.

Köşk Hiram Beyi pağırarak 'kan davası' konusunda görevlendirdi. Fiilen Köşk kadrosunda gözükmesi sakıncalı olabilirdi, ama ödemeler Köşk'ten yapılacaktı. Hiram Bey kolları sıvadı. Türkiye'nin prestijini kurtarmak görevi yine ona düşmüştü..."

Talimatlar Köşk'ten

Köşk'te 12 Eylül cuntasının başı Kenan Evren oturmaktaydı. Kenan Evren, o sıralar yaptığı konuşmalarda, "Yakında bitireceğiz, köklerini kazıyacağız, hesap soracağız" gibisinden demeçlerle düzenleyecekleri kontrgerilla eylemlerinin sinyallerini veriyordu. İçeride gözaltına alınan binlerce insana kontrgerilla sorgucularının eşliğinde sorgular düzenleniyor, ölümler, sakat kalmalar birbirini izliyordu. Düzenlenen operasyonlarda birçok insan görülür görülmez kurşuna diziliyordu. Cezaevlerine doldurulan binlerce düzen muhalifi idamla yargılanıyordu. Emir komuta zinciri içerisinde karar alan askeri mahkemeler, davaları jet hızıyla görüyordu. Artan idamlar karşısında cuntanın başı Kenan Evren, meşhur "Asmayalım da besleyelim mi" sözleriyle, süren davaların sonucunu ilan ediyordu. Darbeyi yaptıkları gün, süren tüm grevleri yasaklayan, sendikaları, kitle örgütlerini kapatan cunta, Kenan Evren'in ağzından "Bir garson generalden çok maaş alıyor" diyerek işçi düşmanlığını açıkça sergiliyordu. Hak arayışları yasaklanıyor, ücretler donduruluyordu.

Yurtdışında başlatılacak kontrgerilla operasyonları için her şey tamamdı. Geriye, ihtiyaç duyulan tetikçilerin tamamlanması kalmıştı. Bunun için de, '80 öncesinde birçok katliamla, cinayetle kendilerini kanıtlamış ülkücüler biçilmiş kaftandı. Resmi devlet memurlarının yanısıra bu tip elemanları kullanmak, ileride çıkabilecek muhtemel pürüzleri aşma noktasında kolaylık sağlayabilecekti. Gerçi Amerika'dan İsrail'e, Almanya'dan İngiltere'ye bu yöntem herkesin başvurduğu bir yöntemdi, ama Uluslararası Hukuk Kuralları vs. gibi şeyler yurtiçindeki uygulamalarda bir pürüz yaratmasa da, yurtdışındaki operasyonlarda biraz daha dikkatli olmayı gerektiriyordu.

Bunun için hem aranmakta olan katillerle hem de cezaevindeki tecrübeli faşistlerle görüşmeler yapılıyordu. Üstelik Türkeş'in dediği gibi 'düşünceleri iktidarda kendileri içerideydi.' Bir yandan Hiram Abas kolları sıvayıp hazırlıkları yapıyor, eksikleri tamamlıyor bir yandan da tetikçiler hazırlanıyordu. Abdullah Çatlı da geçmişteki icraatlarıyla becerisini kanıtlamış bir katildi. Bir iddiaya göre Evren'in damadı MİT'çi Erkan Gürvit, Evren'in bilgisi dahilinde ve onayıyla Çatlı'yla görüşüyor ve anlaşıyordu. Anlaşmaya göre Çatlı ve arkadaşları operasyonlara katılacak, karşılığında Abdullah Çatlı ve

(devamı 8. sayfada)

Susurluk ve Kontrgerilla Gerçeği

Oral Çelik hakkında Türkiye’de işlem yapılmayacaktı. Bunu Çatlı’nın ‘80 öncesi yakın arkadaşı Ömer Ay da doğruluyor ve Çatlı’nın Erkan Güvit aracılığı ile Kenan Evren zamanında çeşitli operasyonlara katıldığını söylüyordu. Çatlı’nın devlet adına çalıştığı, Susurluk Komisyonu’na ifade veren MİT’in başındaki Mehmet Eymür ve Özel Tim’in başındaki Korkut Eken tarafından da doğrulanıyordu. İleriki yıllarda Çatlı en lüks otelden Meclis’e kadar her yerde elini kolunu sallayarak geziyor, devletten aldığı ihalelerle ticari faaliyet sürdürüyordu. Oral Çelik, iade edildiği Türkiye’de son derece neşeli gözüküyordu mahkemelerde Abdi İpekçi cinayetindeki rolüne ilişkin delil bulunamamaya temize çıkacağı günleri bekliyordu. Oral Çelik’in avukatı, -ki bu avukat aynı zamanda ev baskınlarıyla onlarca kişiyi öldürmekten yargılanan özel timci polislerin avukatıydı- delil yetersizliğinden Çelik’in tahliye olacağını söylüyordu. Nitekim bir iki mahkeme geçtikten sonra Çelik’in İpekçi cinayetiyle ilgili davadan delil yetersizliğinden tahliyesine karar veriliyordu. Hemen ardından tutuklu olduğu diğer dosya olan Malatya’da bir öğretmen’in öldürülmesi davasına geçiliyordu. Bu dava için Çelik Malatya’ya bile götürülüyordu. Mahkeme dosyaları bilinmeyen bir şekilde kaybolduğu için Oral Çelik aleyhinde delil bulunamıyor ve bu davadan da tahliye kararı veriliyordu. Artık serbestti Oral Çelik, Verilen sözler tutuluyordu.

Oral Çelik, Türkiye’ye iade edildiği ilk günlerde cezaevinde olmasına rağmen boş durmuyor tahliye sonrası için ısınma hareketlerine de başlıyordu. Bayrampaşa Cezaevi’ne gelir gelmez diğer faşistleri toplayarak bir başka koğuşa saldırdığı ve bu saldırıda bir Kürt mahkûmun şişlenerek öldürüldüğü biliniyor.

Cezaevindeki faşistlerin devlet adına iş yapmalarını, Doğan Öz’ün katili olarak yargılanan, şimdi MHP yönetiminde olan İbrahim Çiftçi şöyle anlatıyor: “1980’den sonra ilginç bir teklif geldi bizlere. Hepimize tek tek denildi ki ‘Sizi Güneydoğu’ya gönderelim. Orada bizim adımıza çalışsınız. PKK’yla mücadele edersiniz. Buradan kurtulursunuz. Yakalanırsanız firarınızı veririz’ dediler.

1977’de 850 subayla beraber ordudan ihraç edilen Ersun Paşa var. Askeri Yüksek İdare Mahkemesi görevine iade ettiği halde iade edilmedi. Böylece Kenan Evren Paşa, Türk ordu geleneğini yıkarak Genelkurmay Başkanlığı’na getirildi. Bu bir tesadüf değildir. İşe oradan başlayın başaktörü bulursunuz. Kontrgerillayı da.”

Abdullah Çatlı, Oral Çelik, Alaattin Çakıcı, Haluk Kırıcı gibi birçok tecrübeli faşist yurtdışındaki çeşitli operasyonlarda devlet adına görev yapıyordu. Lübnan’da MOSSAD’la birlikte ASALA kamplarına baskın düzenlenmesi, Marsilya’da Ermeni anıtının bombalanması, Yunanistan’daki orman yangınları, ASALA Lideri Agopyan’ın sokak ortasında kurşunlanarak öldürülmesi gibi eylemler o dönem hız kazanıyordu. Devletin kadrolu memurları ve namılı Faşistler el ele, devlet için operasyonlar düzenliyorlardı. Agopyan’ın öldürülmesinde tetiği çekenin Münici isminde bir MİT görevlisi olduğu ve halen görevinin başında olduğu söyleniyor.

Bu dönemi, Ömer Lütfü Topal’ı öldürmekle suçlanan, Topal’ın yanı sıra Behçet Cantürk, Savaş Buldan, Vedat Aydın gibi 91 kişinin katili oldukları da iddia edilen ve televizyonda ev baskınlarında 35 kişiyi nasıl öldürdüklerini göğsünü gere gere anlatan, bundan gurur duyduğunu söyleyen özel timcilerden de dinleyelim.

Siyasi Şube’deyken günde 1000 sayfa kitap okuduğunu söyleyen, özel timcilerden Ayhan Çarkın’ın Özel Tim içinde bir ekoldür dediği Ercan Ersoy, Abdülhamit’ten bu yana istihbaratın ve istihbaratçıların önemi üzerine derin tahliller yaptıktan sonra “Ülke olarak 1982’ye kadar kaçtık. Ondan sonra yumruk vurmaya başladık” diye ilave ediyordu.

Biz yine dönelim Abdullah Çatlı’ya.

İnterpol tarafından sürdürülen Mısır Koçanı Harekâtı adlı uyuşturucu operasyonu sonrası hazırlanan nihai raporda Çatlı ve Oral Çelik’in uyuşturucu işinin zirvesinde olduğu belirtiliyordu. Yurtdışında Türk kültür merkezlerinde barındıkları ve buraları kullandıkları yazılıydı raporda. Yine raporda finansman için Nevzat Bilecen’in devrede olduğu anlatılıyor. Guido Lentini adlı bir İtalyan’ın da ekibin içinde olduğu belirtiliyordu.

Abdullah Çatlı’nın oldukça yakın olduğu bir İtalyan daha vardı. Çatlı İnterpol tarafından kırmızı bültenle aranırken kendi adına düzenlenmiş pasaportla 9 Eylül

1982’de Amerika’ya birlikte gittiği bir İtalyan. Çatlı’yla birlikte Miami’ye giden Stefano Delle Chiaie’nin özgeçmişine ve icraatlarına bakınca Çatlı’yı ve içinde bulunduğu organizasyonu daha iyi anlamak mümkündür.

Stefano Delle Chiaie

Chiaie, İtalyan Gladiosu’nun önde gelen isimlerinden. Aynı zamanda uyuşturucu ve silah kaçakçısı. Uzun yıllar İtalya’da hapiste yatmış olan Chiaie, 1958 yılında, daha 22 yaşındayken aşırı sağcı örgüt Orine Nuovo’ya katıldı. Bir yıl sonra kurduğu Avanguardia Nazionale örgütünün militanlarını, İtalyan Gizli Servisi’nin direktifleri doğrultusunda sol öğrenci örgütlerine sızma, kitle gösterilerine karşı saldırı eylemleri için eğitti. Aralık 1970’te İtalyan Hristiyan Demokrat Partisi’ne karşı giriştiği başarısız darbe girişiminden sonra Madrid’e kaçtı. Madrid’de faşist diktatör Franco’nun gizli servisini Bask militanlarına karşı ‘Vurucu Tim’ olarak eğitti. Delle Chiaie, İspanya’dan sonra Portekiz Gizli Servisi’ne Güney Afrika’daki faaliyetleri için istihbarat sağlayan Agirtpress’i kurdu. Angola’da UNİTA’nın lideri Jonas Savimbi’yi de eğitti. 1975’te de Şili Gizli Servisi DİNA’ya çalışan Amerikalı Ajan Michael Townley aracılığıyla DİNA için çalışmaya başladı. Şili Hristiyan Demokratlar’ın Lideri Bernardo Leighton’un öldürülmesi girişimini örgütledi. Oradan Şili’ye geçti, Townley’in evinde kaldı ve merkezini bu kez Arjantin’e, Buenos Aires’e taşıdı. 1979’da El Salvador ‘Ölüm Mangaları’nı eğiten Albay Roberto D’Aubuisson, Delle Chiaie’den taktik eğitim istedi. Halk önderlerinden Başpiskopos Oscar Romero’nun öldürülmesi emrini verdi. And Dağları’nın İdi Amin’i olarak bilinen Yarbay Luis Arce Gomez, darbeden sonra oluşturduğu Güvenlik Danışmanları Örgütü’nün başına Delle Chiaie ile Nazi savaş suçlusı Klaus Barbie’yi getirdi. ‘Ölümün Nişanlıları’ olarak bilinen bu gruptan Almanya’da tutuklu bulunan Joachim Fiebelkorn, Delle Chiaie’nin Bolviya Kokain Yarbayları ile Sicilya uyuşturucu babaları arasındaki arabulucu olduğunu söyledi. 2 Aralık 1980’de, yüzlerce kişinin ölümüyle sonuçlanan ve kontrgerillanın en büyük eylemlerinden Bologna Tren İstasyonu’nun bombalanmasından sorumlu olarak gıyabında İtalyan Gizli Servisi Ajansı Paziienza ve Licio Gelli ile yargılandı. Buenos Aires’e tekrar dönerek Arjantin cuntasının koruması altında faaliyetlerine devam etti. Şu anda nerede faaliyet sürdürdüğü bilinmiyor.

İşte Çatlı İnterpol tarafından aranmasına rağmen kendi pasaportuyla Meksika El Paso Sınır Kapısı’ndan ABD’ye giriş yapıp kontrgerilla eğitim merkezlerinin bulunduğu Miami’ye giderken, yanında bulunan yol arkadaşının kimliği.

Bana arkadaşımı söyle sana kim olduğunu söyleyeyim...

Abdullah Çatlı Oral Çelik’le beraber Paris’te yaşamaya başlamıştı. Oral Çelik Mayıs 1984’te İsviçre’de görüldü. Uyuşturucu işinde beraber oldukları ülkücü Nevzat Bilecen, arabasıyla Çelik’i Cenevre’ye götürmüştü. Cenevre’de Petrocom firmasında gerçekleşen buluşmada Oral Çelik’in Demirel’in yeğeni Yahya Demirel’e Panama pasaportu verdiği iddia edildi. Yaptığı hayali ihracatlarla ünlü Yahya Demirel’in uyuşturucu işinde de olduğu, daha sonra Hüseyin Baybaşın’ın yaptığı açıklamalarda da görüldü.

2 Temmuz 1984’te Nevzat Bilecen uyuşturucu kaçakçılığından yakalanınca üzerindeki Çatlı ve Çelik’in telefon numaraları çıktı. Fransa polisi 7 Eylül’de Çatlı ve Çelik için İnterpol’e başvurdu. Daha sonra polis Çatlı’yı Clichy’deki evinde 400 gr. eroinle yakaladı. Üzerinde Hasan Kurtoğlu adına düzenlenmiş sahte bir kimlik vardı.

10 Şubat 1986’da Fransız mahkemelerince 7 yıl hapis cezasına çarptırıldı. 1986’nın Kasımı’nda bu kez Oral Çelik Belçika sınırı Halvin’de Hollanda plakalı bir mersedesin gizli bölmelerindeki eroinle yakalandı.

Abdullah Çatlı 25 Kasım 1988’de İsviçre’ye verildi. 1982 yılında bir kilo, 1984 yılında da 3 kilo eroini İsviçre’ye sokmakla suçlanıyordu. Basel Cezaevi’nden kaçmaya çalışırken yakalandığı için de hakkında dava açılmıştı. İsviçre mahkemelerinde 7 yıl hapis cezasına çarptırıldı. 21 Mart 1990 tarihinde beş mahkûmla birlikte yatmakta olduğu Zug Cezaevi’nden kaçtı. Kilitli bir sürü kapının anahtarla açılarak gerçekleştirilen firarı CIA’nın örgütlediği söylendi. Ölümünden sonra karısı Meral Çatlı, “Eşim

cezaevinden kaçmadı, kaçırıldı. Türkiye’den de biz kaçırıldık, gönderildik. Bunu Türkiye Cumhuriyeti istedi. Eşimin çıkmasını da onlar istedi, dönmesini de” diyordu.

Çatlı artık serbestti. Bir yandan çeşitli ülkelere gidiyor, bir yandan da Türkiye’de faaliyet gösteriyordu.

Abdullah Çatlı, Türkiye’de çeşitli ticari faaliyetlerde bulunan şirketler de kuruyordu. Bu şirketlerin işlerinin yalnızca para kazanmak mı, yoksa Çatlı’nın çeşitli faaliyetlerinde bazı roller üstlenmek mi olduğu konusunda şimdilik elde fazla veri yok. Ama şirketlerinin, uyuşturucunun önemli merkezlerinden biri olan Macaristan’a ihracat yaptığı da bir gerçek.

Çatlı, İstanbul Küçükçekmece’de Sultan Tekstil Dış Ticaret Şirketi’ni işletti. Ayrıca İstanbul Ticaret Odası’na GSC Tekstil Ürünleri Sanayii ve Ticaret AŞ’ye ortak olarak kaydoldu. Bir diğer ortak olduğu şirket de BAYSA. Çatlı bu şirketlere Mehmet Özbay kimliğini kullanarak ortak oluyordu. BAYSA’nın, 1995’te BOTAŞ Ceyhan Bölge Müdürlüğü’nden 22 bin tonluk slaj (petrol kökeltisinin tanklardan temizlenmesi) işini aldığı biliniyordu. Gümrük Bakanı Gün Sazak’ın kardeşi Fenerbahçe eski Başkanı Güven Sazak da ortaklı başlangıçta bu şirkete, sonradan hisselerini devretmişti.

Çatlı Mehmet Özbay adına kutlandığı kimliğini, 1994 yılında Londra’daki Türk Konsolosluğu’ndan aldı.

Çatlı, yalnızca rahat gezeceği bir kimlik edinmekle kalmıyor. Yeşil pasaport sahibi oluyor, silah ruhsatı alıyor ve emniyetten ‘uzmandır’ yazılı bir kimliğe de kavuşuyordu.

Emniyet Genel Müdürü Uzmanı yazan kimliğin altındaki imza Emniyet eski Genel Müdürü ve İçişleri eski Bakanı Mehmet Ağar’a aitti.

Ruhsatlı silahının Emniyet Genel Müdürlüğü’ndeki ruhsat işlerini ülkücü baba Drej Ali’nin silahlı çatışmada ölen akrabası Nihat Yasak’a yaptırdığı belirlendi. Ruhsat belgelerinde dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Necdet Menzir, İstanbul Valisi Hayri Kozakçıoğlu, Asayiş Dairesi Başkanı Ömer Tüzel, Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar, İçişleri Bakanı Nahit Menteşe ve Müsteşarı Bekir Aksoy’un paraf ve imzaları bulunuyordu.

Azerbaycan’daki darbeye de adı karışan Çatlı, Mehmet Özbay pasaportuyla 27 Şubat 1995’te Trabzon’dan çıkış yapmıştı. Ancak giriş kaydı yoktu. Darbe girişiminden sonra MİT bir uçak göndererek darbeye adı sıkça telaffuz edilen Perman Demirkol ve arkadaşlarını getirmişti. MİT’in bu uçağında Çatlı’nın da olduğu öne sürülüyordu.

Azerbaycan’da Devlet Başkanı Haydar Aliyev’e karşı düzenlenen darbe girişiminde, eski Devlet Bakanı ‘80 öncesinin Komando Ayvaz lakaplı Ayvaz Gökdemir, aktif rol oynuyordu. Darbe girişimi Kafkas petrolollerinin Batı pazarına sevk edileceği güzergâh tartışmaları sırasında yapılmıştı. Darbeye ülkücü mafya ile Özel Tim’in başı İbrahim Şahin de oldukça faaldti. Çatlı ve Şahin Azerbaycan’daki özel polis örgütü OMON komutanlarından Rusen Cevadov’la ilişki kuruyor ve Türkiye’den bir grup güvenilir adam ve yüklü miktarda para gönderiliyordu. Azerbaycan Tanıtım Derneği Başkanı Kerim Ünsal, askerliğini komando olarak yapmış gençleri Nahcivan’a götürürken, kendisine Karakoyun Belediye Başkanı Ramazan Hoşbamir yardım ediyordu. MHP’nin Nahcivan için başlattığı gençleri götürme kampanyasına Kars, Bolu, Aralık, Tuzluca Iğdır gibi il ve ilçelerden aktif katılm oluyordu. Darbe tezgahlanmasında İrfan Özcan, Korkut Eken, Cem Dağtekin, İsa Anbarcı da rol alıyordu.

Darbe teşebbüsü başarısız kalınca suçlananlardan Perman Demirkol ve arkadaşları MİT’in gönderdiği özel bir uçakla Türkiye’ye getiriliyordu. Demirkol, Türkiye İşbirliği ve Kalkınma Ajansı (TİKA) Bakü temsilcisiydi.

Kafkasya’daki bu yoğun trafiği Alaattin Çakıcı’nın akrabası Savaş Çakıcı’nın ağzından dinleyelim: “Tam beş defa Rusya’ya gittim ben. Sarp Sınır Kapısı’nda ismim yazılı benim. Bırak huduttaki tescilli, Trabzon’a git Rus Konsolosluğu’nda vize kâğıtları vardır. Alıp bak benim fotoğraflarımı göreceksin. Ama biz devlet için gittik, macera için değil. Türkiye Cumhuriyeti devletim, bana yürü desin, iki satte tüm Avrupa’da terörü başlatırım. Hem de tüm Avrupa’da diyorum. Ben de deneyimliyimdir, ben da

-SÜRECEK-

ÜLKELER, ETNİK MİLLİYETÇİLİK TEMELİNDE NASIL BÖLÜNÜR?

(14. sayfadan devam)

Kosova'daki Sırp sivillere karşı tedhiş olaylarına başladılar, kahvehaneler bombalandı, etnik Sırp maden işçileri kaçırıldı vd. Kosova'daki Sırp Arnavutlara "etnik temizlik" uygularken, UÇK da Sırpı "temiz"lemektedir. Balkan milliyetçiliğinin yüzyıllık eski mantığı bunu gerektirmektedir.

KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI KULLANILIRKEN

Eğer NATO askerleri, Kosova'nın denetimini UÇK'lı gruplara verilerse, Büyük Arnavutluk'la birleşmek isteyen Batı Makedonya'da da aynı mantık uygulanacaktır. Büyük Sırbistan isteyen Sırp'ların Hırvatistan ve Bosna'da yaptıkları gibi etnik temizliğe gidilmeden, etnik yapısı karmaşık olan Batı Makedonya'da da aynı hedefe ulaşamayacaktır. Bu süreç başlarsa, başka güçler de (Bulgaristan ile Yunanistan) Makedonya üzerinde ve hatta Sırbistan üzerinde (Macaristan ve Bulgaristan) hak iddia edecekler ve daha büyük etnik temizlikler yapılacaktır.

Böylesi bir durumda, işçi sınıfı enternasyonalizmine bağlı sosyalistler, UÇK milliyetçiliğine destek olamazlar. Bölgede nihai barış sağlandığı zaman Kosovalıların kendi kaderlerini tayin edebilme hakkı elbette ki vardır. Ama Kosova'daki Sırp'larla Arnavutların birbirlerinin haklarını kabul etmeden barış içinde yaşayabilmeleri zordur. Bu da şu anlama gelmektedir: Arnavutlar isterlerse, Kosova'da kendi devletlerini oluşturma hakkına sahiptirler. Ama bunun sonucunda Kosova ve Makedonya'daki Arnavutlar, Sırp'lar da içinde diğer etnik grupların haklarını güvence altına almalıdırlar. Aksi takdirde Kosova'da uygulanacak kendi kaderini tayin hakkı, azınlıktaki etnik grupların haklarını reddederek, bir ulusal grubun kendi devletini oluşturması şeklindeki eski Balkan oyunu devam edecek ve etnik çatışmalar daha da artacaktır.

SOSYALİST POLİTİKA TEK ÇIKIŞ YOLUDUR
Balkanlardaki etnik uyuşmazlıkların çözümü, kapitalist temelde olası değildir. Kosovalıların kendi kaderlerini tayin

Kosovalılar, artık işe yaramadıklarında bir kenara atılacaklardır.

Sadece Kosovalıların değil, bütün Balkan halklarının çıkarını savunan çözüm, Balkanların Sosyalist Federasyonu'dur. Demokratik sosyalist bir rejimin kurulması için gerekli koşullar, ancak, dünyanın bu bölgesini savaş ve sefalet atmış olan gerici şoven kliklerin iktidardan düşürülmesi ve bütün halkların, kendi kaderini belirleme hakkı da içinde, bütün haklarını güvenceye alabilecek olan ancak böylesi bir rejimin kurulması ile sağlanabilir.

KIBRIS'TA DA ÖYLE OLMADI MI?

Tarih boyunca, kendi kaderini tayin hakkının talebi, sadece devrimciler tarafından değil, ayrıca devletlerin dağılmasını haklı göstermek ve kendi saldırgan emellerini gizlemek için de gericiler ve emperyalistler tarafından öne sürülmüştür. Somut durumun verili koşullarında, bunun uygulanmasının ilercisi mi, yoksa gerici mi olacağına bakılmalıdır. Kosova örneğinde, sözümona kendi kaderini tayin hakkını talep etmek, gerici bir içerik oluşturmaktadır. Bu temel olguyu görmemekle, gerici bir konuma düşülür ve aslında ABD emperyalizmine hizmet edilmiş olur. Kurulduğu 1960 yılından beri, NATO ülkelerinin garanti ettiği kısıtlı bir bağımsızlık, egemenlik ve toprak bütünlüğü koşullarında, olabildiğince NATO'nun taksim ve ikili Enosis planlarına karşı, bağlantısız bir dış politika yürütmüş olan Kıbrıs Cumhuriyeti devletini dağıtmak isteyen İngiliz ve Amerikan emperyalizmi ile onlara hizmet eden Kıbrıs Rum ve Kıbrıs Türk şoven çevreleri, 1974 yazındaki darbe-savaş planı ardından adayı ikiye bölmeyi başarmışlardır. Yıllardır EOKA ile TMT'yi kimlerin silahlandığı, her iki toplumda da etnik milliyetçiliği karşılıklı olarak hangi çevrelerin kışkırttığı hep bilinmektedir.

Emperyalizm ve yerli maşaları, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin işgali altında tutulan adanın %37'lik kuzey toprakları üzerinde, sözümona kendi kaderini tayin hakkı kullanılarak, ayrılıkçı bir devletçik olan "Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti"ni ilan etmişlerdir. Türkiye ve emperyalist çevrelerin bir protektorası halinde yaşatılan bu oluşum, 25 yıldır uluslararası hukuk ve dünya halkları tarafından tanınmamıştır. Emperyalizm, KKTC'nin varlığını kendince yararlı gördüğü sürece, bu devletçiki koruması altında tutacak, müttefikleri arasındaki dostluğa zarar verdiğini gördüğü anda, bir formül çerçevesinde defterini dürecektir. Önce bağımsızlığına kavuşması gereken Kıbrıs'taki etnik-ulusal sortunun çözülmesi de, Balkanlarda olduğu gibi, ancak sosyalist bir federasyonun kurulması ile olasıdır.

GELECEK UMUT VERİCİDİR.

Kosovalı Arnavutların, Yugoslavya sınırları içerisinde tam bir özerkliğe sahip olması gerekmektedir. Şu anda elde edilebilecek olanın en çoğu da budur. Kosovalılar ve diğer Balkan halklarının gerçek sosyal ve ulusal kurtuluşu için gereken koşullar, ancak sosyalist bir devrimle yaratılabilir. Sorunu çözebilecek tek talep, Balkanların Sosyalist Federasyonu'dur ve bu slogan, daha şimdiden Balkanlarda yankısını bulmaktadır.

Halen Sırp işçi sınıfı, savaş nedeniyle dağınlık içinde. Enternasyonalist unsurlar, küçük bir azınlık olabilir. Ama durum değişecektir. Zamanla Miloseviç'in kapitalizm yanlısı özelleştirme politikasına ve Sırp halkını kanlı bir bataklığa sürükleyen şovenizm zehiri ile seçkinlerin zenginleşmesine karşı olan direniş büyüyecektir. Kitleler, Miloseviç'in kendilerini bir felaketten diğerine sürüklediğini anlayacaktır. Savaşın bitmesinden sonra, bu yolun onlara sadece felaket getirdiğini çoğunluk görecektir. Sosyalist federasyon fikri o zaman daha kolay benimsenecektir. Çünkü bütün hatalarına rağmen eski Yugoslavya, bugünkü kabustan çok daha iyiydi. Yapılması gereken ilk şey, kapitalizmden, özelleştirmeden ve kitlelere sefalet, küçük bir azınlığa da zenginlik getiren sözümona serbest pazardan kesin bir kopuştur.

KAHROLSUN EMPERYALİZM YAŞASIN SOSYALİZM

konuk yazar

Dr. Armağan Karal DESEM

İNANMAZSANIZ ÇIKIN BAKIN O DALA...

Soğuk bir kış gecesiydi..
Pencereden başımı uzatmış, karanlıktaki Beşparmaklara bakıyordum.
Aslında baksam da görünmezlerdi ama, bakmıyor, Televizyondan gelen sese kulaklarımı siper etmiş, Beşparmaklara öfkeyle dikkat kesilmiştim..
Beşparmak dağlarınınsa umurunda bile değildim..
Onlar, karanlıktaydılar, bense aydınlıkta sanıyordum kendimi..
Bir yılda iki kez ameliyat geçirmiş, son derece güçsüz düşmüştüm..
Gene de ben, aydınlıktaydım, Beşparmaklara inat!
Pencerenin tahta parmaklıkları arasından, Beşparmak Dağlarına, "işte hala karşınızdayım" der gibi, ısrarla bakmaktaydım..
C harfine benzer, acayip bir "duruş" tu benimkisi..
Ne tam dik durabiliyor, ne de daha fazla eğilebiliyordum..
"aydın duruş" dedikleri yoksa bu mıydı?
Ama ben bu deyişi o zamanlar işitmemiştim bile..
Zoraki bir "aydın duruştu" demek ki benimkisi..
Birdenbire, öfkeme yenilerek, eşime bağırardım..
Kime söylüyordu bunları bir ordu mensubu, bir komutan?
"Yakında kuyruklarını kısıp oturacaklar!" dediği kimlerdi?
Basın mensublarından birileriydi belli ki, ama kimler?
"Kime söylüyor olursa olsun, böyle bir hakkı yok!" dedim eşime..
Bir ülkede, ordunun görevi bellidir...
Yükümlülükleri arasında, sivil halkı hedef alıp, siyaset yapmak, sivil halka hakaret etmek gibi bir hakkı yoktur...
Eşim de, uzun süredir benim rahatsızlığımdan dolayı, memlekette haberdar olmadığı birşeylerin döndüğünü düşünerek, telefona sarıldı..
Karşısına çıkan arkadaşı, bir gazeteci idi, ve komutanın ateş alanındaydı..
Telefonu kapattıktan sonra, eşim bana, "Şenerymiş" dedi..
Şener Levent, yeni bir gazete çıkarmakla meşguldü o günlerde..
"Avrupa"nın ilk çıktığı aylardı yani.
Eşim, yazmıyordu o gazetede henüz...
Hatta bu yüzden, Şener Levent, ve diğer arkadaşlar, sitem ediyorlardı, neden yazmıyor diye..
Eşime, "şimdi bu adamı yalnız mı byrakacağız yani?" dedim öfkeyle..

Sonra, C harfinden hafifçe doğrularak, onunla birlikte ben de yazmaya başladım, Avrupa Gazetesinde..
Kavgay, onur kavgasıydı bizim için..
Yaşadığımız topraklar üzerinde horlanmağa, aşağılanmaya, kendi kendimize hakaret ettirmeğe tahammül göstermeyecektik..
Sn. Ecevit, "Barış, ekmek, özgürlük" diye diye, meğer canımıza okumuştı 74'te..
"Mutlu Barış Harekatı", ezilen Kıbrıs halkı için, tam bir kulluk düzeni getirmişti hiç çaktırmadan!
"Aydın Duruş"tan, dik duruşa geçmek gerekiyordu artık!
Bir yıla yakın bir süre, Avrupa gazetesinde, haksızlığa, boyunduruğa ve sömürüye başkaldırdık yazılarımızla..
Arkasından, "malum" davalar geldi, eşime ve gazeteye...ve diğerlerine..

Beşparmak dağları, karşımızda dimdik duruyordu, karanlık gözlerinden ateş saçarak..
Ne yazık ki, ateş, çabuk söndü..
Açılan milyarlık davaların verdiği streten mi, "aydın duruş"un eğilmeğe yatkınlığından mı, bilemem..
C harfi, bazan I oldu, bazan da dolana dolana O'a döndü..
Derken, kavgaya da bitti, gazetede..
Biz, genel seçimlerde Y.B.H.'ni desteklemeyi uygun bulduk, gazete ise, boykotu..
Yollarımız, politik görüş ayrılığı yüzünden, bir daha hiç çakışmadı gazeteyle..
Bu arada, "icazetli meclise girmeğe heveslendiğimiz" için bize yapılmadık hakaret, söylenmedik söz bırakılmadı "Avrupa"da..
Öyle ya..Herşey bir yana, bu gazete, icazetsiz kalabilmiş, parmakla gösterilecek tek gazeteydi memlekette...!
YBH'ni desteklemekle, yani kuruluşundan beri üyesi bulunduğumuz politik bir partinin tercihinine uymakla, hemen, gözlerinden düşüverdik bu kahraman arkadaşlarım!!
Basın Davaları ise, hala devam etmektedir..
Bu arada, "Avrupa" gazetesinde, gönüllü olarak yazarların tümü, kırılıp döküldükçe, gazeteden ayrıldılar... "Fireler" gittikçe arttı, anlayacağınız..
Bizler, ilk "firelerdik"...
Gazete, fire vere vere, firesiz kaldı şimdi..
Ne güzel!
Zaten, "kimsede yürek yoktu"...
Sıfırı, tükettiller, böylece..
İnanmazsanız,
"Çıkın bakın o dala..."

hakkını savunuyoruz iddiasıyla yola çıkanlar, işçi sınıfının politikası içinde değildirler. Gerici bir duruma düşmüşlerdir. UÇK, tamamiyle ABD emperyalizmine dayanmaktadır. ve ABD'nin Balkanlardaki maşası haline gelmiştir. Verili koşullar altında, Kosova'daki Arnavut çoğunluğun kendi kaderini tayin etmesini istemek, Yugoslavya topraklarının bir kısmı üzerinde, bir ABD protektorasının kurulması anlamına gelmektedir. Avrupa'daki sözümona bazı Marksistler, Kosova'nın kendi kaderini belirlemesi temelinde Yugoslavya'nın bombalanmasını desteklemektedirler. Hatta bazıları, NATO bayrakları taşıyan Arnavutlarla birlikte gösterilere katılarak, UÇK'nın daha da silahlandırılmasını talep etmektedirler. Başkaları da, bağımsız Kosova değil de, sosyalist bağımsız Kosova isteyerek, gerçekten gülünç duruma düşmektedirler. Verili koşullarda bağımsız bir Kosova, ancak Amerikan süngüleri altında kurulabilir ve ancak ABD'nin bir protektorası olabilir. (KKTC'nin adayı işgal etmiş olan 35,000 Türk askerinin süngüsü altında kurulduğu gibi!) Kosovalı Arnavutlar da bunu çok iyi anladığından, NATO bayrakları ile gösteriler düzenlemekte ve NATO'nun Yugoslavya'yı bombalayarak işgal etmesini talep etmektedirler. Kısacası işçi sınıfının genel çıkarlarına aldırmandan politika yapmak, kişiyi gerici konuma düşürmektedir. Her hal ve kârda, Kosovalılar, bir protektora oluşturulmasının bedelinin çok büyük olduğunu anlaşıldığı anda Washington tarafından terkedilecektir. Emperyalistlerin kendi amaçları için kullanıldıktan sonra ihanete uğrayacak olan

Sınıf dayanışması Ören'de gerçekleşti

a) Türkiye'de işkencede katledilen sendikacı Süleyman Yeter bizim de yoldaşımızdır.

b) Rusya'da ağır koşullar var. Rus proletaryası acımasız bir sınıf savaşımına hemen başlamalıdır. Bizim proletaryamız "iyi-kötü kapitalist olur" ikileminden kurtuluyor. Gerçek koşullar bizi politik savaşa yöneltiyor. Rus Delege konuşmasını şöyle sürdürdü;

Bugün dünyada iki özgün durum var.
1- Emperyalizm her yerde savaş rüzgarı estiriyor. Biz bu olguya sınıfsal bakmalıyız. Bu olgu 3. dünya savaşına yol açabilir. Bu buhrandan kurtulabilmek için yöneten burjuva sınıfı yoketmeliyiz. Bizim stratejik hedefimiz budur.

2- Emperyalizm proletaryayı engellemek için her yolu deniyor. Mücadeleyi ulusal temele çekip, ulusal sınırlara hapsedmeye çalışıyor. Uluslararası kurallar burjuvazinin kurallarıdır. Bunlara karşı pratik kararlar almak zorundayız. 50'li yıllarda burjuvazinin karşı devrimcileri

politik iktidarı ele geçirmekle kalmadı, sendikaları da ele geçirdiler. Bu nedenle bu gün ülkemizde örgütlenen sendikal harekete "genç sendikacılık" demek istiyorum. Kolombiya Delegasyonu konuşmasında ülkesindeki siyasi cinayetlere değindi. Ülkesinde 8 yılda 3 bin sendikacı ve işçi temsilcisinin öldürüldüğünü anlattı. Çeteler ve paramiliter güçlerin devlet eliyle kirli savaş yürüttüğünü vurguladı. Bu saldırılara karşı Kolombiya'da 3 büyük devrimci gücün ittifak yaptığını söyledi.

İspanya Delegasyonu ise Sosyal Demokrat Felipe Gonzales Hükümeti'nin işçi sınıfına karşı başlattığı

Konferans'tan Notlar

Eğitim-Sen Delegesi:

1-) Konferansın kararları kitaplaştırılsın

2-) 3-4 aylık arayla uluslararası bir yayın organı çıkarılsın

3-) 14 Mayıs "Sendikasılaşımaya karşı" direniş günü ilan edilsin.

4-) NATO ve emperyalizme karşı tüm dünyada aynı anda gösteriler yapılsın.

Benin Delegasyonu'ndan Gasto:

"İşçi Sınıfı mücadelesine dışardan ve içerden gelen saldırılar vardır."

Dışardan gelenler:

1-) İdeolojik Saldırı

2-) Medya Saldırısı

3-) Dez-Enformasyon

4-) Yasalar

İçerdeki Engeller:

1-) Sendikal Bürokrasi

2-) Sendika içi demokrasi yokluğu

Öneriler:

1- Sendikacıların uzun süre seçilmeleri garanti edilmemelidir. Nedeni işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki ilişkileri sürdürürken burjuvaziye yaklaşmayı engellemek.

2-Sendika içi eğitim, İşçileri bilinçlendirme eğitimi sürekli hale getirilmeli.

Yunanistan Delegasyonu'ndan Petros Papapetros ile yapılan söyleşi:

KSG: Sendikanızı tanıtır mısınız?

Petros: Benim yöneticisi olduğum sendika basım (matbaa) işkolunda örgütlü bir sendikadır?

KSG: Bu günkü Yunanistan sınıf hareketini ve sorunlarını kısaca anlatır mısın?

Petros: Bugün Yunanistanda çalışanların büyük sorunları var. Son zamanlarda sorunlar artarak sürüyor. Bu sorunlar hem devletten, hem işverenlerden, hem de AB'den kaynaklanıyor. Sorunlarımızı şöyle sıralayabiliriz; Sosyal güvenlik, maaşlar, İşten çıkarmalar, eğitimde yaşanan sorunlar olarak özetlenebilir. Yunanistan'da öğrenciler ve emekçiler eğitimin paralı olmasına direnmektedir.

KSG: Kıbrıs'ta birçok "sol" örgüt Kıbrıs'ın AB'ye girmesini savunuyor. Siz bu duruma ne diyorsunuz?

Petros: Biz AB'yi emperyalist bir güç olarak görüyoruz. Yunanistan'ın AB'den çıkmasını ve AB'nin dağılmasını istiyoruz. AB Kıbrıs'a ve Kıbrıs sorununa olumlu hiç bir katkı koyamaz. Çünkü sorunun yaratıcıları onlardır.

KSG: Ören'deki Konferanstan beklentileriniz nedir?

Petros: Tüm ülkelerden gelen işçi temsilcileri görüş alış-verişinde bulundular. Emperyalistler milliyetçiliği ve dini kullanarak bizi ayrı tutmak istiyorlar. Öyle bir örgütlenme yapmalıyız ki sorunlarımızı çözelim. Bugün ülkemizde ve dünyada sendikalarda reformcuların baskısı ve isteği oluyor. Her fırsatı değerlendirip işçilerin taleplerini öne sürmeliyiz.

KSG: Kıbrıs İşçi Sınıfına mesajınız nedir?

Petros: Biz inanıyoruz ki bir ülkenin işçi sınıfı ayrılmaz. Birlikte ortak düşmanlarına karşı ortak mücadele etmelidirler. Savaşları ve sömürüyü yapanlar burjuvazidir. Özellikle Kıbrıs için, demokratik bir Kıbrıs için İngiliz, Türk, Yunan askerleri adadan gitmelidir. Milliyetçilik ancak böyle yok olur. Biz adanın bölünmesine karşıyız. Bu olgu ancak emperyalistlerin işine yarar.

İşçi sınıfının
Ören'deki
çoşkusu
görölmeye
gördi...

'Canavarın göbeğinden geldim'

Konferansı, "Buradaki tek ABD delegesiyim. Canavarım göbeğinden geldim" diyerek selamlayan Uluslararası Liman İşçileri Sendikası San Fransisko 10 No'lu Şube Yöneticisi Jack Heyman, Türkiye'ye ilk olarak, 25 yıl önce gemilerde çalışırken geldiğini ve geminin adının "İhraç Demokrasi" olduğunu anlatarak, "Gerçekte ihraç edilen emperyalizmdi. Ve anlamı baskı ve sömürüyü" dedi. Uluslararası emek dayanışmasının zorunluluğuna işaret eden Heyman, sözlerine şöyle devam etti: "Uluslararası emek dayanışması, uluslararası sermayeye meydan okuyacak hale getirilmelidir. Ama dayanışma sadece lafta kalmamalı. Bunun fiziksel bir anlamı olmalı."

saldırıları, Anzar Hükümeti'nin devam ettirdiğini söyledi. İspanya'da sağlık, eğitim, PTT'nin özelleştirilmesinin hızla sürdüğünü anlattı. İngiltere Delegasyonu konuşmasına şöyle başladı; "Yoldaşlar! Merhaba! Size Liman İşçileri'nden selam getirdim. Tony Blair Hükümeti, Tacherizmin devamıdır. Sınıf düşmanıdır. Türkiye Devleti Kosova'da yaşananlara karşı çıkarken, Kürdistan'da katliamlarını sürdürüyor. Bu TC'nin ikiyüzlülüğüdür." dedi. İkinci gün sunumlardan sonra gurup çalışmalarına geçildi. Gurup çalışmaları sonrası ortaya çıkan öneriler taslak programa yansdı. Üçüncü gün taslak program tartışıldı. Yapılan değişikliklerle taslak yüzlerce delegasyonun onayına sunulup alkışlarla oybirliğiyle onaylandı. Salonda "enternasyonalin" hep bir ağızdan söylenmesi coşkuyu doruğa çıkardı.

Üçüncü gün ö.s. EMEP'in Aliğa'da düzenlediği işçi şenliğine katıldı. Binlerce işçinin ve sendikacının katıldığı gece muhteşem oldu. Gecede pankartlar ve sloganlar çarpıcıydı.

"Yaşasın iş, ekmek, özgürlük. Kahrolsun faşist diktatörlük. NATO'ya hayır. Yaşasın enternasyonal dayanışma. İşçilerin birliği sermayeyi yenecek. Sendika, sigorta, 8 saat iş günü." pankartları açıldı. Sloganlar atıldı.

Gecede İşçi Sınıfının Uluslararası Sınıf Dayanışması sonuç bildirgesi okunup, ilanedildi.

Türkiye İşçi Sınıfı'nın "işçiler partiye, parti iktidara" sloganları ve halaylarla şenlik sona erdi.

Bu konferans ve etkinliğin kalıcı somut adımlara dönüşebilmesi için yakın gelecekte Avrupa'da daha kapsamlı yapılması kararlaştırıldı.

SERMAYENİN SALDIRILARINA KARŞI ULUSLARARASI SENDİKAL DAYANIŞMA KONFERANSI SONUÇ BİLDİRGESİ

16 Mayıs 1999- Ören

14-16 Mayıs 1999 tarihinde Türkiye'nin Balıkesir iline bağlı Ören beldesinde, çeşitli ülkelerden sendikacılar, işçi temsilcilerinin katılımıyla yapılan Konferans'ta; uluslararası işçi sınıfı hareketinin sorunları ve bu sorunların çözümü için alınması gereken tutumlar tartışılmış, Konferans, aşağıdaki konularda tam bir fikir birliği ile başarıyla tamamlanmıştır.

1- Konferans, uluslararası sermayenin, işçi sınıfı hareketine ve işçi sınıfını, emeği çağrıştıran hütün değerlere, yeni boyutlarda savaş yürüttüğü bir dönemde gerçekleşmiştir.

a) Sermaye, işçilerin, emekçilerin mücadelelerinin ürünü olan kazanımlarını geri almayı amaçlamaktadır.

b) Bir yandan özelleştirme, taşeronlaştırma öte yandan esnek çalışmanın yaygınlaştırması yoluyla; sendikasılaştırma iş koşullarının kötüleştirilmesi ücretlerin sistemli bir biçimde düşürülmesi, sosyal hakların hızla yok edilmesine yönelinmiştir.

c) Kapitalist sistemin en eski ve en sürekli yol arkadaşı olan işsizlik en gelişmiş kapitalist ülkelerde bile kronikleşmiş bir durumdadır. Gelgelelim sermaye ve hükümetler, işsizliği işçiler arasında rekabeti teşvik etmenin bir vasıtası haline getirerek işçi haklarını tehdit eden bir silah olarak kullanılmaktadır.

d-) İşsizlik sigortası ve sosyal güvenlik sistemi parçalanarak kısmen tasfiyesine yönelinmiş, işçilerin, emekçilerin sosyal güvenlik sisteminden yararlanmasında devletin üstünde temel bir yük ilan edilmiştir. Uluslararası sermaye, en gelişmiş ülkelerde bile "paran kadar sağlık", "paran kadar eğitim", "paran kadar hizmet" ilkelerini yerleştirecek önlemler almaktadır.

2- Değişik kıtalardan toplantıya katılan bütün ülkelerde~ sendikal hareketin sorunlarının ve bu sorunların kaynağının aşığı yukarı aynı olduğu çarpıcı bir biçimde ortaya çıkmıştır. Ülkeden ülkeye görülen bazı farklılıkların ise öze ilişkin olmadığı görülmüştür. Bu somut olgu; sendikal hareketin uluslararasılaşmasının hayati olduğunu; sermayenin dünya çapında saldırısına karşı emeğin de uluslararası bir karşı tutum geliştirme zorunluluğu yakıcı bir talep olarak ortaya çıkmıştır.

Elbette; sorunların enternasyonal olması, ulusal, lokal yerel ve hatta işyeri işyeri süren mücadelelerin önemini azaltmaz. Tam tersine sendikal hareketin bugünkü özellikleri, yerel, bölgesel ve birer birer ülkelerdeki eylemlerin genişleyerek, hareketin uluslararasılaşacağını göstermektedir. Ancak bu kendiliğinden gerçekleşmeyecektir. Bu yüzden sendikalar örgütlenmenin uluslararası birliğinin yenilenmesi çabalarını atırmalıdır. Konferans, tek tek ülkelerin özgölüne vurgu yaparken, aynı zamanda sermayenin saldırılarına karşı uluslararası bir dayanışmanın vazgeçilmez önemine bu çerçevede dikkat çekmiştir.

3-) Günümüzde birçok sendika ve sendikacı artık emek ile sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişkinin varlığını kahul etmiyor. Bu yüzden birçok durumda emekçilerin çıkarları sermayenin "rekabet gücünün korunması"na tabi kılınıyor, feda ediliyor. Bu fikirden hareket eden sendikaların bir bölümü emekçilerin çıkarlarının mücadeleye değil sermayeyle uzlaşarak korunabileceğini savunuyor.

Yukardaki tespitler ışığında konferansımız;

A-) İşçi sınıfının, uluslararası sermayenin, krizi bahane ederek dünya çapında işçi ve emekçilere yönelik , özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek çalışma, düşük ücret dayatmaları, işten atmalar ve Çok Taraflı Yatırım Antlaşması (MAI-MIA) gibi daha güçlü bir biçimde gündeme soktuğu saldırı araçlarına karşı sermayeyle uzlaşarak boyun eğerek değil, tersine mücadele ederek haklarını koruyabileceğini ilan eder. Konferansa katılan tüm delegeler; mücadelecilik sendikacılığın, sınıf sendikacılığının ilkelerinin sendikal hareket içinde yeniden egemen olması için çaba sarfedecektir.

Konferans'a katılan tüm sendikacılar, tüm ilkelerin lafla değil, işçilerin, emekçilerin acii talepleri uğrunda mücadeleye çekilmesiyle mümkün olacağına dikkat çekmişlerdir. Konferans, sınıftan yana sendikacıların, sendika temsilcilerinin önüne bütün işyerlerinde, talepler uğruna mücadele için azami gayret şartetmeye çağırıştır.

8-) Konferans'ta yapılan saptamalar ve alınan kararların bütün ülkelerde; her tür sendikal platform ve işyerlerinde işçiler, kamu emekçileri arasında yaygınlaştırılması, bu kararlar doğrultusunda ajitasyon yapılması; işçilerin acil talepleri doğrultusundaki eylemlerinin önünün açılması için gerekli çabanın gösterilmesi son derece önemlidir.

C-) Mücadelecilik bir sendikal platformu bütün ülkede yaygınlaştırmak ve her ülkenin özgöl koşullarında yeni örgüt bigimleri ve mücadelenin imkanlarını genişletirken, uluslararası bilgi alışverişi ve sendikal harekette ortak tutum almak için 14-16 Mayıs'ta Ören'de yapılan Konferansın benzerlerinin önümüzdeki dönemde de değişik ülkelerde yapılmasının önemine dikkat çekilmiştir. Bu temelde önümüzdeki toplantının Avrupa'da yapılması önerisi genel kabul görmüştür. Bu yönlü çabaların sürmesi için ikili ve çoklu görüşmeler de dahil sendikalar ve sendikacılar, işçi temsilcileri, mücadelede öne çıkan işyerleri ve işkollarındaki ileri işçilerin birbiriyle doğrudan yüzyüze gelerek tartışmalarının önünün açılmasının, hareketin işçi yığınları arasında yayılması için hayati öneme sahip olduğuna vurgu yapılmıştır. Öte yandan Konferans, bu belirlemelerin ışığında sendikalar arasındaki iletişimin hızlandırılmasını karar altına almıştır.

D-) Konferans'a katılan bütün ülkelerden delegeler, işçi hareketinin siyasallaşması ihtiyacına dikkat çekerek; işçilerin kendi partilerinin güçlendirmesinin önemini vurgulamışlardır.

E-) Konferans, uluslararası planda ve özellikle Türkiye, Kolombiya, Cezayir, İran gibi ülkelerde sermaye ve gericiğin sendikalaşma çabalarına, sendikacılar ve işçi önderlerine yönelik katliamları da içeren saldırılarını şiddetle mahkum ederek saldırıya uğramış işçi önderleri ve sendikacılarla dayanışmasını ilan eder.

Türkiye'nin Kürt sorunundan kaynaklı olarak Kürt ilterinde örgütlü sendikalar üzerindeki baskı ve yasaklamalarına bir an önce son verilmesi gereğine dikkat çeken Konferans, Kürt sorunun halkların kardeşliği temelinde halkçı-demokratik tarzda çözümüne işaret eder.

Ayrıca, düşüncelerinden dolayı baskı gören aydınlar, sanatçılar ve bilim insanlarıyla dayanışmanın gereğine işaret eden Konferans, bu temelde, ABD'de ölüm cezası tehdidi altında olan Amerikalı siyah gazeteci Mumia Abu Jamal'e dayanışma duygularını iletir. Konferans, siyasi tutukluların devlet tarafından idam edilmesi gibi barbarca bir uygulamayı kınar ve ABD hükümetinin, bir polis-hükümet komplosunun kurbanı olan Abu..lamal'i serbest bırakmasını talep eder.

F-) Kapitalizmin ve emperyalizmin, kitleleri, özellikle işçi sınıfını sindirmek için kullandığı en etkili silahlardan birinin de kitltürel yabancılaştırma olduğuna vurgu yapan Konferans, uluslararası sendikal hareketin, dayanışma ve güç birliğini güçlendirecek ortak kültürel ve sanatsal etkinliklerin örgütlenmesinin önemine dikkat çeker.

G-) Yugoslavya ve trak'ta sürdürülen NATO-ABD ve Avrupa Birliği merkezli emperyalist saldırıya hütün ülklerden delgeler şiddetle karşı çıkarken; Doğu Avrupa'nın, balkanların emperyalist- kapitalist yeniden paylaşım savaşı olarak süren kosova'daki savaşa karşı çıkmanın dünya ve avrupa banşı için, sendikal hareketin gelişmesi için önemine dikkat çekilmiştir. NATO'nun Kosova'da ne Müslüman Arnavutları kurtarmak, ne de ırkçı Miloseviç'i egellemek gibi bir sorunu olmadığına d-kkat çeken deleneler; NATO bombardımanının derhal durdurulmasını talep eder, Delegeler savaşa karşı çıkmanın bugün senaıcaıların ana ruunm~da" ı,~~~~ oıf,a~ gerektiğine vurgu yapmışlar, savaş destekçisi işbirlikçi sendikacılığı savaş kışkırtıcılığı olarak iian etmişlerdir.

Üç gün süren "Uluslararası Sendikal Dayanışma" adlı Konferans'a; Türkiye, Almanya, Fransa, İspanya, Yunanistan, İngiltere, Bosna-Hersek, Rusya, Hindistan, Benin, Cezayir, ABD, Kolombiya'dan 300 dolayındaki sendikacı, işyeri temsilcisi kdtltiliş, Konferans başarıyla tamamlanmıştır.

YAŞASTIN İŞÇİ SINIFININ ENTERNASYONAL DAYANIŞMASII

yeni EVRENSEL'den

'Dayanışma lafta kalmamalı'

Onbeş ülkeden, 300'ü aşkın sendikacı ve işyeri temsilcisinin katılımı ile gerçekleştirilen, Uluslararası Sendikal Dayanışma Konferansı'nın ilk gününün ikinci oturumunda söz alan değişik ülkelerden sendikacılar, ülkelerindeki sendikal hareketin ve işçilerin karşı karşıya bulunduğu sorunları dile getirerek, çözüm önerilerini sundular. Konferansın tabana yayılması ve dayanışmanın lafta kalmaması gerektiğini söyleyen sendikacılar, uluslararası eylem birliğine vurgu yaptılar.

İlk olarak söz alan ve aynı zamanda divan üyesi olan Alman Sendikalar Birliği (DGB) Karlsruhe Başkanı Sabine Leidig, önce DGB hakkında kısa bir bilgi verdi. 10 milyona yakın üyesi bulunan DGB'nin, 2. Dünya Savaşı'ndan sonra her türlü politik akımı çatısı altında toplayan bir sendikal birlik olarak kurulduğunu söyleyen Leidig, son 10 yıl içinde politik ve ekonomik hakların ciddi bir biçimde kısıtlandığına dikkat çekti.

Birçok olgunun, neoliberal politikaların Avrupa'da sosyal demokrat damgasıyla devam edeceğini gösterdiğini belirten Leidig, "Bize dayatılan 'uluslararası rekabetin bir parçası olmaktan başka alternatif yok' anlayışından kurtulmaya çalışıyoruz" dedi. Sabine Leidig, kendi ülkelerinde başarı elde etmek isteyen sendikaların, başka ülkelerdeki sendikal mücadelelerle bütünleşmeden başarılı olmasının mümkün olmadığını vurguladı.

'Sınıf sendikacılığı hayata geçirilmeli'

Ülkelerinde en yoğun özelleştirmenin, sosyal demokratların iktidarda olduğu süreçte yapıldığına dikkat çeken Fransa Genel-İş Sendikası (CGT) eski Genel Sekteri Roger Nadaud, Fransa işçi sınıfının tarih içerisinde elde ettiği kazanımlara yönelik saldırıları örnekleriyle anlattı. En önemlisinin de bu saldırıların sol iktidar döneminde olmasına dikkat çeken Nadaud, işçi sınıfının mücadelesinin yükseltilmesi, yeniden devrimci bir sendikacılığın yaratılması için çabaların sürdürüğüne vurgu yaptı.

Bunun başarılammaması durumunda işçi ve emekçilerin acı çekeceğini söyleyen Nadaud, bu uluslararası girişimin, yüzlerce delegeyi bir araya toplayan konferansın, sınıf sendikacılığının hayata geçirilmesine katkı olacağını umduğunu belirtti. İsviçre Metal, Makina ve Saat Endüstrisi Sendikası (SMI V) Ulusal Yabancılar Komisyonu Başkanı Giarrana Giovanni ise, "Boş lafı bir yana bırakalım, eyleme geçelim. Bu eleştiri sürekli işçilerden geliyor. Bizi böyle eleştiren bu tabanın eyleme geçmesi yine bize bağlı" diye konuştu.

OLAYLARIN NASIL KOLAYCA ÇARPTIRILDIĞINI GÖSTEREN ESKİ BİR MEZALİMİN ÖYKÜSÜ

A. AN

3 Mayıs 1999 tarihli The Guardian'da çıkan Peter Preston imzalı yazı, 14 Mayıs 1999 tarihli Cyprus Weekly gazetesinde "Katliamların olduğu bir zamanda, bir tek sağ kalan doğruluk olmalıdır" başlığı altında yayımlanmıştır. Tam metin çevirisini aşağıda bulacaksınız.

Yazıda sözü edilen "İngiltere'nin yok ettiği umut" başlıklı ilk makalenin Türkçe çevirisini, haftalık Yeni Çağ gazetesinin 29 Aralık 1991 ve 5 Ocak 1992 tarihli sayılarında "1964'de İngiltere taksime giden yolu nasıl açmıştı?" başlığı altında yayımlanmıştı. O makalede, diğer şeyler yanında, 1964 yılının ilk aylarında, Rum ve Türk toplumları arasında barışın sağlanması için çaba gösteren Cyril Packard'a ABD Dışişleri Bakanı George Ball'un şöyle dediği aktarılmaktaydı:

"Yanlış davranıyorsun oğlum. Bu ada için sadece tek bir

çözüm vardır ve o da taksim'dir!"

1964'ün Nisan ve Mayıs aylarında, her iki tarafın gizli askeri liderliği ile toplantılar yaparak, tarafların yeniden kaynaşması için görüşmeler yürütmüş olan Packard, BM Barış Gücü'nün Komutan Yardımcısı olarak atanmış olan İngiliz Carver tarafından "siyasal yönden gerçekçi olmayan biri" olarak değerlendirilmişti.

Londra'ya döndükten sonra Packard ve askeri istihbaratçı arkadaşı John Burgess tarafından hazırlanan 400 sayfalık bir rapor, adadaki Rum ve Türk toplumlarını kaynaştırmaya ilişkin çabaları hakkında bolca ayrıntıyı içermekteydi. Ama rapor biter bitmez, ilgili birimler tarafından "askeri sır" olarak ilan edildi ve raporu destekleyen diğer belgelerle birlikte ortadan kaldırılmıştı.

İşte aynı Packard'ın adının geçtiği Guardian'ın yeni makalesindeki doğrular, yine gazete tarafından açıklanıyor. (A.An):

"Guardian, 2 Nisan 1988 tarihli sayısında acı bir savaşı kışkırtan ve etnik temizliğe yol açan bir katliamla ilgili ilk ayrıntıları açıklamıştı. Ayrıntıların önemli bir kısmı içerik olarak yanlıştı. Bize, gerçeğin yarısını veya gerçek olmayanı anlattılar. Ama bu çoğu kez katliamın ve savaşın bir öyküsüdür. Hemen söylemek gerekir ki, yanlış olan öykü nedeniyle, yaşayan hiç bir kimse suçlanmamalıdır. Bu öykünün araştırılması için görevlendirilen İngiliz (ve daha sonra BM) subayı da suçlanamaz. Onun yarım yüzyıl süren sessizlikten sonra bilgilendirdiği Guardian muhabiri de suçlanamaz. Hatta hâlâ daha bunu, halk birarada yaşayamaz diye gerekçe olarak kullanan (Türkiye) hükümeti de suçlanamaz. Ama yine de önemli olan olayın açıklanmasıdır.

Kıbrıs, 1964 Ocak ayında anarşie sürüklenir gibi olup dağılırken, Deniz Yüzbaşısı Komutan Martin Packard, adanın kuzeyinde Rumlarla Türkler arasındaki toplumsal nefretin ateşlerini söndürmeye çalışmaktan sorumlu barıştırıcı kişiydi.

Bir sorunlu olay, korku yaratan bir söylenti halinde Kıbrıslı Türkler arasında tüketilmekteydi. Başkentte tedhiş patlak verdiği zaman, Lefkoşa'daki genel hastanede bulunan 27 Türk hastaya ne olmuştu?

Packard, olayı, Kıbrıs Rum hükümetinin en yüksek düzeyinde, İçişleri Bakanı olan Polikarpos Yorgacis aracılığıyla soruşturmuş ve ona gizli olarak gerçek bir korku öyküsü anlatılmıştı.

Lefkoşa, vahşi çetelerin elinde bir kentti.

Bunlardan biri de, karizmatik sağcı katil Nikos Samson'un adamlarından biriydi. Hastaneye fırtına gibi gelmiş ve Türkleri yataklarında yatırırken öldürmüştü. Boğazları da tıbbi kurallara uygun olarak kesilmişti.

Cesetleri iki kapalı kamyonu yığılmış ve Şillura köyü yakınlarındaki bir çiftliğe götürülmüştü. Orada elleri, ayakları kesilmiş ve yakılmışlardı. Artıkları mekanik öğütücülerde toz haline getirilip toprağa gömülmüştü.

İşlenmesi müthiş bir öyküydü bu. Packard'ın görevi, kurbanları Şillura ovalarında toz haline getirilmiş bir mezalimin kahredici araştırmasına başlamak değil, yeni öldürmeleri durdurmak. Olayla ilgili olarak Kızılhaç'ta teyid edici bazı bilgiler vardı. Packard, Yunanistan ve albaylar hakkında bir kitap yazmakta olan ve o sıralar The Guardian gazetesinde çalışan Peter Murtagh'a bu olayı anlatana kadar, 24 yıl boyunca hiç kimseye hiç birşey söylememişti.

Ama Packard 5 ay önce yine Lefkoşa'da idi ve eski korku öyküsünün iplerini eline aldı. O zamanki "Kayıplar"ın izini süren BM Komitesi ile birlikte çalışmış olan Kıbrıslı Rumlarla konuştu ve olayın Yorgacis tarafından anlatılan şeklinin çok büyük yanlışlıklar içerdiğini anladı.

Samson'un adamları hastaneye geldiği vakit bir veya iki Kıbrıslı Türk ölmüştü, ama yataklarında değil, Kıbrıslı Türk başhemşiresinin bölümünde ölmüşlerdi.

Hastane çalışanları ile hastalarının çoğunluğu, Başkan Makarios'un kişisel koruması altında hastaneden uzaklaştırılmışlardı. Hâlâ daha korkunç kan dökülmekteydi.

Hastane cesetleri, adanın diğer bölgelerinden gelenlerle iki veya daha fazla dozer ile toplanmış, ama yakılmamış, bir mağarada depolanmış, daha sonra da gömülmüşlerdi.

Olay, hiç olmamış bir katliam değil, farklı türde bir trajediydi. Ama Türklerin kendi TMT savaşçıları vardı ve rakip bir tedhiş geri planda sürdürülüyordu.

Birkaç hafta önce, Türkiye'nin BM Büyükelçisi, Kofi

Annan'a gönderdiği bir mektupta, Ankara'nın Kıbrıs'ı istilasını ve devlet olarak parçalanmasını kaçınılmaz yapan, Kıbrıs Rumlarının etnik temizlik eyleminin bir kanıtı olarak 27 hastayla ilgili öyküyü vermişti.

Packard şimdi buna karşılık olarak BM Genel Sekreterine bir mektup yazmış bulunuyor: "Genel Hastanede meydana gelmiş herhangi bir öldürme olayının ölçüsü ve yapılış şekli, benim verdiğim ifadedeki ile çok az benzerlik taşımaktadır."

Packard devamla şu inancını belirtmektedir: "Geçmişteki gerçekler ve ayrılığın nedenleri bilinmedikçe Kıbrıs'ta olası bir barışma mümkün olmayacaktır."

TMT'ye karşı koymak için silahlanmış olan ve "Örgüt" diye adlandırılan yasadışı güç ile polisi denetleyen ve olayları bilmesi gereken bakan, neden bu kadar zaman önce, kanıtlanamayan, boğazların kesilmesinin korkunç öyküsüyle bilgilendirilmişti?

Kendisine söylenir söylenmez, bunu basına sızdıracağı mı düşünülmüştü? Gerçekten Kıbrıslı Türklerin etnik temizlenmesi fikrini öne sürmekte olan, Makarios'a aynı yıl, toplumsal rekabetleri bir darbeye "çözmek" için bütün Kıbrıslı Türk nüfusun öldürülmesi gerektiğini söylemiş olan, adadaki Yunan gizli servisi KYP'nin başı Dimitrios Yuannidis gibi adamların, Lefkoşa ve Atina'daki bu kişilerin ellerinin bu şekilde güçlendirileceği mi sanılmıştı? Bunlar derin, çok derin konulardır. Tuğgeneral Yuannidis, daha sonraki yıllarda, Atina'daki albaylar darbesinin ardındaki itici güç olacak ve oradaki CIA şefleri tarafından (daha sonra ABD Dışişleri Bakanlığı'nın belirttiği gibi) "denetlenemeyen bir istekliliği olan" bir kişi olarak tanımlanacaktı. Ama bu konular, kendi içlerinde, daha geniş çevrelere ulaşmaktadır.

Başka "temizlik" olaylarının gazete başlıklarına egemen olduğu ve diğer katliamların öteki nefretleri kışkırttığı bir zamanda, bu tür kokuşmuşluklar neden su yüzüne çıkarılmaktadır? On yıllardır NATO müttefiklerinin oynacağı olan Kıbrıs, diplomatik barışma için su geçirmez bir zıtlık halinde dondurulmuş bulunmaktadır. Geçmiş, şimdi bize neyi öğretecektir?

Tedbirli ve alçak gönüllü olmayı.

Kosova'dan gelen göçmenler, korkunç katliam haberleri ile sınırlardan akmaya devam etmektedir. Ordu, polis ve Samson benzeri çeteleri olan Sırp'lar geride bırakmaktadırlar ve Sırp'lar, kuşkusuz, rahatsız edici boyutlarda öldürme ve suikast suçları işlemişlerdir. Ağır basan ifadeler bunlardır.

Kişisel bölümler olarak bu, siyasetçilerimizin (NATO) İttifak'ını bir arada sağlam tutmak için kullandıkları dürüstlük ve nefret için gereken malzemedir.

Ama...İşin bir de "ama"sı var. Mezalimin dili basit bir değildir. Korku, ani tepki ve insanlık dışılığın dilidir. Ama bu dil ayrıca, söylenti ve kötü siyasal hesapların dili de olabilir. Savaş makinelerinin dili. Komuta ve denetimin dili. Sözcükler, varsayılan düzene ilişkin disiplini ve sadece anarşiyi ifade eden olaylara yönelik niyetin kutsallaştırılmasını zorla yansıtır.

Bu kadar yıl önce ben de, Martin Packard ile birlikte, karmaşanın eşliğindeki o uluslaşmanın daha başlangıcında olan insanlar arasındaydım. Merkezden verilen emirlerin, üç veya dört ayrı noktadan geçerken, sonunda nasıl tanınamaz hale geldiğini ve uzaktaki ölüm ovalarından gelen haberlerin, tabana yayılırken, havada nasıl fırçalanıp haklı çıkarıldığını gördüm. Propaganda, bir veya diğer tarafın tek koruduğu şey değildi. Doğru ve eksiksiz doğru, daima ilk kurban edilendi.

Bunlar bittiği zaman Kosovalılar Sırp'larla -aralarında BM'nin gözetlediği bir sınır olsa bile- nasıl birarada yaşayacaklar? Tahrip edilen TV istasyonları veya köprüden geçerken tuzla buz olan sivilleri taşıyan otobüslerle ilgili efsaneler nasıl tercüme edilip yorumlanacak? Doğrular, (TMT veya "Örgüt"ünküler gibi) KLA'nın anlattıklarından nasıl elenecek?

"Geçmişle ilgili doğrular ve ayrılığın nedenleri bilinmeden barışma olmayacak."

Ama yine de bir gün, Lefkoşa'da olduğu gibi Priştina'da da barışma sağlanmalıdır."

GERÇEK

Selim Kurtuluş

ADALI CİNAYETİ VE DEVLETİN AYMAZLIĞI

6 Temmuz 1996'da kontrgerilla tarafından evinin önünde vurulan Kutlu Adalı'nın eşi devleti bu cinayetten sorumlu tutmuştu. Ülke içinde bir sonuç alamayan İlkay Adalı konuyu Avrupa İnsan Hakları Mahkemesine taşıdı. Cinayetin Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinde soruşturulması üzerine KKTC ilgili mahkemeye bir savunma gönderdi. Savunmada Adalı cinayetinın siyasi yönünün olmadığı ısrarla gündeme getirildi.

Devletin savunmasında ortaya attığı iddialar ise ilginç ve düşündürücüdür. Savunmada devlet "Şu bir gerçek ki KKTC'de yaşayan belirli bir kesim insan, yani büyük bir olasılıkla Kıbrıslı Türklerin büyük çoğunluğu, Bay Adalı'nın ifade ettiği görüşlere katılmıyorlar ve karşı görüşü ona söylüyorlardı". Kıbrıslı Türklerin büyük çoğunluğunun Bay Adalı'nın görüşlerine katılıp katılmadığını tespit için devlet anket mi yaptı? Oysa Adalı cinayeti sonrası gerek cenazede gerekse sonrası ortaya konan büyük ve yığmsal tepki bu sava en ciddi cevaptır. Bu tepki ve lanetleme Kıbrıs'ın yakın tarihinin gördüğü en büyük tepkiydi.

Yine Devletin iddiaları arasında "Türk İntikam Tugayı diye bir örgüt yoktur. Bu örgütün Bozkurtlarla ilişkili olduğu ve Türk Ordusu ve MİT'le yakın ilişkisi olduğu iddiaları hiç bir dayanağı olmayan spekülatif iddialardır". Bu kadar pişkinlik ve aymazlığa pes doğrusu. TİT'in varlığı ve TC beslemeli faşist taşeron bir terör örgütü olduğu herkesce çok iyi bilinmektedir. Kutlu'yu vuranların kullandığı Uzi marka silahların kontrgerillanın taşeronu olan Abdullah Çatlı'nın arabasından Susurlukta çıktığını bilmeyen yoktur. Türkiye'deki birçok "faili meçhul cinayeti" gerçekleştiren bu taşeron teröristlerin TİT ve benzeri kod isimler kullandığı bilinmektedir.

Abdullah Çatlı'nın bu cinayetteki rolünü gizlemeye çalışan devlet onun KKTC'ye kendi kimliğiyle gelip gittiği tarihleri referans göstermektedir. Oysa Çatlı'ya binbir tane sahte kimlik ve pasaport verenlerin yine TC Devleti olduğu ortadadır.

Sonuç olarak Adalı cinayetinın siyasi bir cinayet olduğu devletce kesinlikle reddedilmektedir. Ne yani kabul mu edeceklerdi! St. Barnabas baskını, Abdullah Çatlı'nın Girne'de gazeteci kaçırıp sorgulamasını ve bir dizi karanlık operasyonu devlet kabul mu edecekti!

Pinoşet Şili'deki cinayetlerini kabul etti mi? Evren kendi cinayetlerini kabul etti mi? CIA dünyanın her yerinde yürüttüğü operasyonları kabul ediyor mu?

Ülkemizin yakın tarihinin bu günlerde mahkemelerde sorgulandığına tanık oluyoruz. Zor da olsa yakın tarih aralanıyor. Aralanırken halk Denktaş'ın kendi ağzından TMT'nin istihbarat şefi olduğunu öğreniyor. Yakında bu istihbaratlara birlikte yürütülen operasyonlar da gündeme gelecektir. Hangi operasyonlar mı? Çevrenize sorun 1955-1974 tarihleri arası kimler, nasıl ortadan kaldırıldı? Gereke basit. Kıbrıs Türk Halkı'nın çoğunluğu bu kişilerin fikirlerini benimsemiyordu.

Vay be faşizm ne hikmetmiş yahu!

SAVAŞIN BİTMİYEN KURBANLARI : ÇOCUKLAR

ABD emperyalizminin Vietnam halkına karşı giriştiği katliamın üzerinden 24 yıl geçmesine rağmen, Vietnam'da ABD emperyalistlerinin kullandığı silâhların bıraktığı öldürücü etki hâlâ geçerliliğini koruyor.

New York Times gazetesinde yayınlanan habere göre, ABD emperyalistleri Vietnam'daki tarımsal alanları ve ormanları yok etmek amacıyla 1.5 milyon galonun üzerinde "Agent Orange" adlı kimyasal bir ilaç kullanmışlardı. Vietnam'da orman alanlarının %14'ü bu nedenle yok olmuş ve halen bu bölgelerde herhangi bir yeşillenme görülmemektedir. Bu ilaçlamanın diğer bir hedefi de

çocuklar olmuştur. Savaş sırasında şu veya bu şekilde bu ilaçla temas etmiş insanların çocukları 24 yıl geçmiş olmasına rağmen hâlâ sakat doğmaktadırlar. Her yıl, sayıları binlerle ifade edilen bu sakat ve hastalıklı doğumların nedeni, Agent Orange ilâcının içerdiği dioksin adlı zehirli kimyasal madde. Yapılan araştırmalara göre Vietnam'da belirli bölgelerde, anne sütünde ve kanda bu zehirli maddeye rastlanmaktadır. Bu bölgelerde zehirin oluşturduğu kirlilik geniş bir çevre temizliğini gerektirecek boyutlardadır.

Vietnam Savaşı'nda ABD'nin kullandığı kimyasallar nedeniyle sakat doğan çocukların sayısı onbinlerle ifade edilirken, ABD sorumluluktan kaçıyor. reuters

ANKA KUŞU A.SAVAŞ

"ADALET" MÜLKÜN TEMELİYE...

Denktaş ile Avrupa gazetesi ve yazarları arasındaki "hukuk savaşı" devam ediyor...

Bir yanda, davacı konumunda; TMT'nin kurucularından, 40-50 yıllık toplum lideri, şimdilerde KKTC Cumhurbaşkanı ve aynı zamanda yargıçların tayin, terfi ve bilimüm işlerine bakan kurulun; Yüksek Adliye Kurulu'nun üyelerini atayan kişi: R. Raif Denktaş, onun avukatı sıfatıyla bu Yüksek Adliye Kurulu üyesi Fuat Veziroğlu.

Diğer yanda davalılar, Avrupa gazetesi sahibi ve yazarlarından Şener Levent, Arif Hasan Tahsin ve diğerleri...

Milletvekiline, polis komutanına veya askeri komutanlara trafik cezası verme cesaretinin olmadığı bu sistemde, yargıçların kendilerini atayan, terfi ettiren bir kurumun başındakiler, yani bir anlamda "ustaları" aleyhine karar vermelerini beklemek "saflığına"; veya tersten bakarak, adil bir karar verebileceklerini iddia etme "açıkgözlülüğüne" kapılacaklardan değiliz.

Ama "adalet mülkün temelidir"

Doğru, mülk kimlerin elinde ve kontrolundaysa -günümüzde en iyi mülk sermayedir- "adalet" de onlar için vardır. Onlar hem mülklerine temel olsun diye, hem de mülklerine mülk katmak için "adalet" ekmek su kadar ihtiyaçları vardır.

Öyle bir duruşma düşünün ki; davalı tanık kürsüsündeki şahsa bir soru yöneltiyor, yargıç "böyle soru olmaz" diyerek davalının sorusunu sormasına engel oluyor, ama tanık yani Denktaş "bırak sorsun" deyince yargıç sorunun sorulmasına müsaade ediyor.

Olacak iş mi bu?

Tanık kürsüsündeki Denktaş olursa olacak iştir, hem de bal gibi...

Uzun lafın kısıası...

Bu davada Denktaş;

Öncelikle DAVACI'dır,

aynı zamanda AVUKAT,

ve de TANIK,

Amma, hepsinden de fazla YARGIÇ'tır...

"Adalet" in MÜLKÜN temeli olduğuna ve KKTC hukukuna bir örnek daha:

Davalılardan Kenan İnâççı tanık, kendisine sorular soruluyor...

"Bir istihbaratçı olarak, o dönemde takip ettiğiniz casusları açıklarmısınız?"

"Söyleyemem"

"Peki, kapalı bir oturumda, sadece yargıça açıklayın"

"Olmaz"

Evet, bunlar da yaşıyor bu davada...

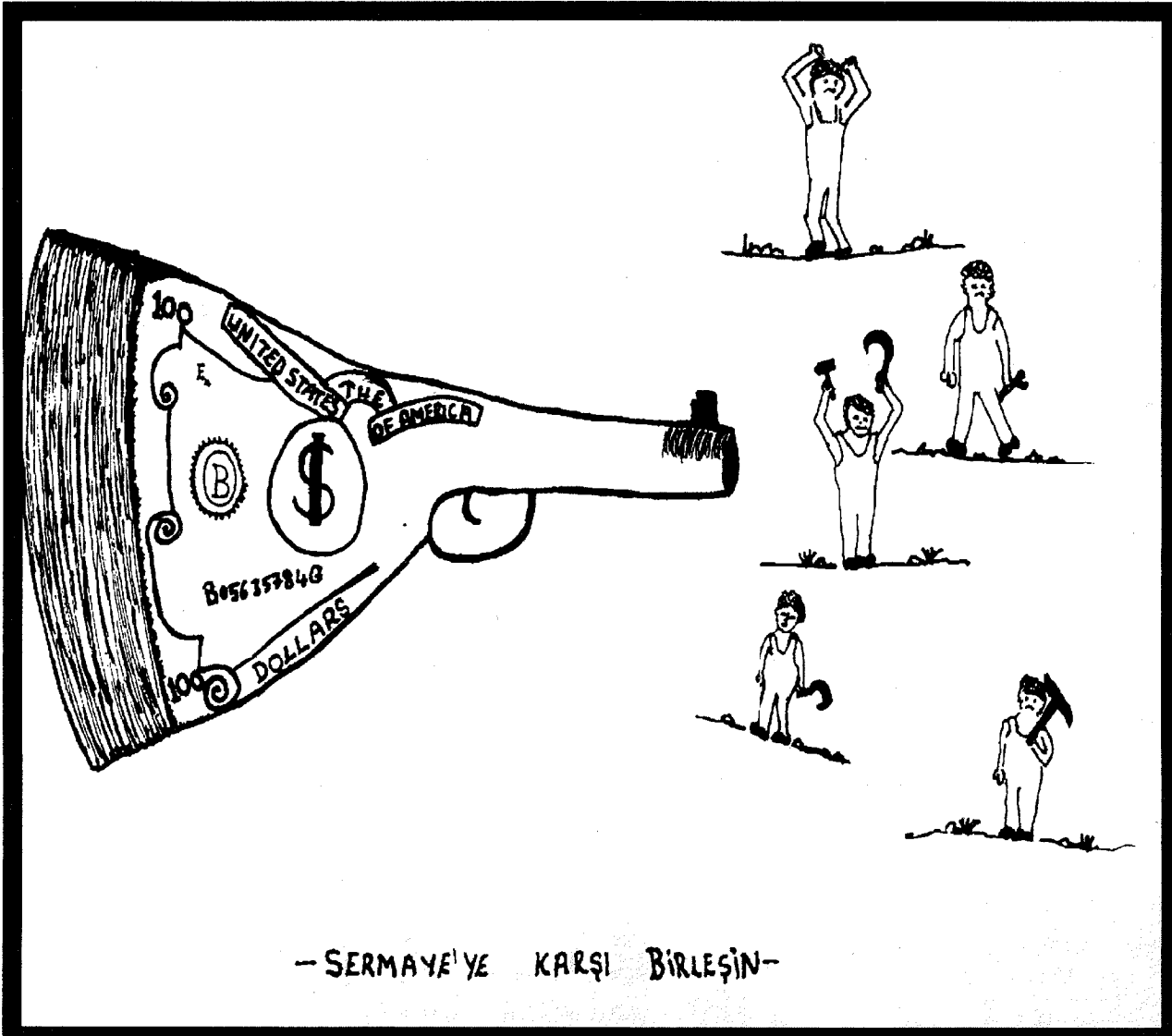
Ve, ne hikmetse, kimsenin aklına tanık kürsüsüne çıkınca Kenan İnâççı'nın "doğruyu ve sadece doğruyu söyleyeceğime yemin ederim" diyerek Kuran'a el bastığını söyleyerek bildiklerini anlatmak zorunda olduğunu hatırlatmak gelmiyor.

Amma, "Adalet" MÜLKÜN temelidir...

Mülkü olmayanlar ne yapacak?

Mülsüzlüğün temeli ne olacak?

Biz mülsüzlerin de kendimize bir TEMEL yaratmamızın zamanı gelmedi mi?

Kıbrıs'ta da yaşadığımız bir emperyalist oyunu:

ÜLKELER, ETNİK MİLLİYETÇİLİK TEMELİNDE NASIL BÖLÜNÜR?

- Yusuf Aydın -

Sovyetler Birliği'ndekine benzer bir şekilde, Tito'nun totaliter başkanlığında, bürokratik olarak planlanan bir ekonomiye sahip olan Yugoslavya, yarım yüzyıla yakın bir süre, oluşturulan federal bir yapı içerisinde farklı uluslardan insanları dengede tutmayı başarmıştı. Elde edilen ekonomik büyümenin temelinde, eski ulusal bölünmeleri kısmen de olsa aşan Yugoslav işçi sınıfı arasında federal bir Yugoslavya bilincinin gelişmesi yatmaktaydı. Ne yazık ki, devletin demokratik olmayan bürokratik yapısı nedeniyle, yüzyıllardır süren ulusal uyuşmazlıklar tam olarak çözümlenememiş ve buz dolabına kaldırılmıştı.

AYRILIKÇILARA İLK DESTEK ALMANYA'DAN

Daha Tito'nun ölümü öncesinde, farklı Yugoslav cumhuriyetleri arasındaki gerginlikler tırmanmaya ve Miloseviç gibi bölge bürokratları, kendilerine taraftar toplamak için ulusal duyguları kamçılamaya başlamıştı. 1989-90 yıllarında Sovyetler Birliği'nin dağılmasından sonra, Yugoslav Federasyonu da dağılmaya başladı. Bu dağılma süreci, etki alanını yayıp Balkanlarda yeni pazarlar bulma hevesinde olan başta Alman sermayesi olmak üzere, Batılı devletler tarafından teşvik edildi. 1992 yılında Slovenya ile Hırvatistan, Yugoslavya Federasyonundan ayrılma kararı aldıkları zaman, bu devletlerin bağımsızlıklarını derhal ve ilk tanıyan ülke Almanya oldu. Bu politik tutum ise, Yugoslavya'nın dağılma sürecini geri dönülmez kılmaya yetti ve özellikle Bosna-Hersek'in denetim altına alınması mücadelesini başlattı.

BOSNA-HERSEK'TEKİ OYUN

Bosna-Hersek, Sırbistan, Hırvatistan ve diğer komşu ülkeler arasında daima acı bir tartışma konusu olan ve farklı etnik grupların birlikte yaşadıkları bir bölgeydi. Bu iktidar mücadelesi, milliyetçi ve etnik bir çatışma karmaşasının tetiğini çekmiş oldu. İktidarda kalmak isteyen bürokratlar, ortaya çıkmaya başlayan sermayedarlar, savaş tüccarları ve yerel çetelerin başları, hepsi de, kendi iktidarlarını dayandıracakları seçmen temelini oluşturmak için, öteki etnik gruplara karşı, milliyetçi duyguları ve düşmanlıkları kamçıladılar. Bu politika, daha çok siyasal açıdan daha geri olan kırsal bölgelerde destek gördü. En şoven unsurlar, iktidara gelip güçlendiler, demokratik, laik ve ayrılıkçı olmayan bir Yugoslavya fikrini destekleyenleri etkisizleştirdiler.

1991-92'deki Körfez Savaşı ardından zaferini ilan eden ABD Başkanı Bush, "Yeni Dünya Düzeni"ni açıklarken, BM veya NATO içinde birlikte hareket eden Batılı güçler, Balkanlardaki barış ve istikrarı artık açıkça koruyamaz durumdaydı. ABD ve Avrupalı güçler, çatışmanın ilk aşamasında Bosna-Hersek ve Hırvatistan'da olanlar karşısında, Bosnalı Sırlar, Bosnalı Müslümanlar ve Hırvatlar arasında toprak elde etmek için verilen barbarca mücadelede işlenen katliam ve mezalimi seyretmekle yetindiler. Miloseviç'in birlikleri tarafından desteklenen paramiliter Sırp güçleri, 1992 baharında Bosna topraklarının üçte ikisini etnik olarak "temiz"lediler. Aynı anda, Hırvat güçleri de, Hırvatistan'daki azınlık Sırp bölgelerini "temiz"lemekteydiler.

ÖNCE SEYRETTİLER

O sıralarda ABD'nin tutumu neydi? Katlanarak büyüyen insanlık faciasından tedirginlik duymak bir yana, Haziran 1991'de Bosna'yı ziyaret eden Bush'un Dışişleri Bakanı James Baker, şöyle demektedir: "Bu kavgada bizim hiç bir adanımız yok!" ABD politikası, yangının daha da tutuşup, sürmesinden yanaydı.

1991 sonbaharında Sırp güçleri, Vukovar ve Dyubovnik gibi Hırvat kentlerini tahrip ederken, dünya kamuoyu bu mezalime karşı çıktı ve Batılı güçlerin harekete geçerek, bu korkunç katliam ve göç dalgasının durdurulmasını talep etti. BM bayrağı altındaki Barış Gücü (daha çok NATO'ya

mensup, ama Rus birlikleri de içeriyordu), "güvenlikli bölgeler" yaratmak için gönderildi. Ama bu askeri güç, Sırp güçlerinin, BM denetimindeki Srebrenica'nın denetimini ele geçirmesine ve Bosnalı Müslümanları oradan atmasına engel olamadı. BM Barış Gücü, Sırp birlikleri tarafından doğrudan tehdit edilmeye başlanınca, geri çekildiler ve Bosnalı Müslümanlar kaderlerine terk edildi.

Barışı koruma görevi yaptıklarını ilan eden ABD, Almanya, Fransa ve İngiltere, Miloseviç tarafından desteklenen Radovan Karadzic'in Bosnalı Sırp güçlerini geri püskürtmeleri için Hırvat ve Bosnalı Müslümanları gizlice silahlandırarak, eğitmekteydiler.

BM askerleri, 1995 Ağustos'unda geri çekildi ve NATO komutanları, çoğu, yüzyıllardır Krayina bölgesinde yaşamakta olan 200,000 Sırbı buradan kovan Hırvat güçlerine destek verdiler. Bir başka deyişle, Batılı güçler, son Kosova olaylarına kadar en büyük "etnik temizlik" olan bu mezalime yeşil ışık yaktılar. Bu ise Sırp milliyetçiliğinin ateşini daha da körükledi ve Miloseviç'e destek oldu.

Krayina "temiz"lenirken, 1992 Noel'inden beri Miloseviç'e karşı zor kullanacağı tehdidinde bulunan NATO, Sırp güçleri üzerine bomba yağdırmak üzere savaş uçaklarını gönderdi. ABD, Kasım 1995'de Ohio'nun Dayton kasabasında Miloseviç ve Hırvat liderler önüne konan barış planını uygulamaya koymuştu. Miloseviç, Aralık 1995'de Paris'te imzalanan anlaşmayı kabul etti. Ama bu kabul ediş, bombalandığı için değil, NATO'nun desteklediği Hırvat ve Bosna-Hersek Müslüman birliklerinin karada Sırp paramiliter güçlerini gerilettiği içindi.

DAYTON ANLAŞMASI TAKSİMİ DAYATMIŞTI

Dayton anlaşması, iç savaşta geçici bir dinlenme süresi sağladı. Fakat Bosna-Hersek'te var olan sorunları çözmedi ve Kosova'ya sıçrattı. Batılı güçler daha önce, Bosna-Hersek topraklarının etnik esaslara göre bölünmesini asla kabul etmeyeceklerini savunmuşlardı. Ama ABD'nin yönlendirdiği Dayton Anlaşması ile Bosna'yı Sırlar ve Müslüman-Hırvat Federasyonu arasında taksim ettiler ve orada Sırlar tarafından yapılan "etnik temizleme"yi büyük ölçüde "yasal"laştırdılar. Bosna'daki iç savaşta 250 bin kişi ölmüş ve 3.5 milyondan fazla insan göçmen durumuna düşmüştü.

Bugün, Bosna'dan göç etmek zorunda bırakılanların sadece üçte biri geri yurtlarına dönebilmiştir. Ekonomi ve sosyal yapılar hala daha iç savaşın yıkıcı etkilerinden kurtulamamıştır. Yeni Bosna'daki zayıf barış ortamı, bazı Rus ve Ukrayna askerlerini de içeren 32,000 kişilik BM Barış Gücü sayesinde korunmaktadır. Gerçekte ise Bosna-Hersek, başını ABD'nin çektiği Batılı güçlerin bir protektorası (sömürgesi) durumundadır.

Dayton Anlaşmasından sonra, Kosova'nın özerkliğiyle ilgili uyuşmazlık giderek daha da arttı. Bosna-Hersek'ten geri çekilme ve Bosna-Sırp Cumhuriyeti'ni Sırbistan'a ilhak etme fikrini terkeden Miloseviç, Kosovalı Arnavutlar üzerindeki baskıları artırdı. Kosova'nın geleceği konusunda Dayton anlaşmasında hiçbir madde bulunmaması, Kosova Kurtuluş Ordusu (UÇK)'nın Sırlara karşı faaliyetlerini artırdı.

ABD, yeni bir barbar etnik kıyım dalgasının yayılmasına engel olmak amacıyla, Miloseviç ile yeniden masaya oturdu. Şubat 1999'da Rambouillet'de varılan anlaşmaya göre, Kosova'ya üç yıl süreli bir geçiş dönemi için özerklik verilecekti. Miloseviç'in Kosova'da 1,500 sınır askeri ile 2,500 polisi bulundurmasına izin verilecek, ama onun, NATO Barış Gücü'ne mensup 28,000 askerin Kosova'yı işgaline onay vermesi isteniyordu. UÇK da silahlarını NATO'ya teslim edecekti.

NATO, Kosovalı liderleri bu anlaşmaya ikna etti, ama Miloseviç buna yanaşmadı. Miloseviç, ülkesine ait özerk bir bölge olan Kosova'nın, savaşılmadan yabancı askeri güçlerce işgal edilmesine rıza göstermeyince, ABD, Dayton'da olduğu gibi birkaç gün içinde yumuşayacağı

sanılan Sırbistan'ı 24 Mart 1999 günü bombalamaya başladı. NATO böylece tarihinde ilk defa egemen bir ülkeyi bombalayarak, büyük bir savaşı da başlatmış oldu.

NATO'nun 50. kuruluş yıldönümünün kutlandığı Nisan ayı içinde, kapalı kapılar ardında büyük tartışmalar yaşandı. Fransa, İtalya ve özellikle Yunanistan hükümeti, askeri olmayan Sırp hedeflerinin ağır bir şekilde bombalanmasına karşı çıktı. Daha hareketin ilk haftası bitmeden Yugoslavya'nın bombalanması, 100 milyar dolar'dan fazla hasara yol açtı, yüzlerce sivil öldü. NATO bombalamalarının ilk 16 gününde, 800,000 Kosovalı Arnavut göçmen durumuna düştü. Bu göçmenlerin büyük bir kısmı komşu ülkelere sığınırken, İngiltere ile Fransa fazla sayıda mülteci barındırmayı reddetti. ABD, mültecileri Kuba'daki Amerikan üssü Guantanamo'ya nakletmeyi önerdi.

Kosova'nın gelecekteki konumu, Sırlar ile Kosovalı Arnavutlar arasında taksim edilerek, Kosova'ya sömürge tipi bir bağımsızlık, ya da NATO'nun işgali altında bir BM veya Avrupa Birliği protektorası haline gelme şeklinde olacaktır. Sorunun, Batılı güçlerin çıkarlarına uygun bir çözüme ulaştırılacağından kuşku yoktur.

BÜYÜK EMPERYALİST GÜÇLERLE İTTİFAK KURAN ULUS-DEVLETLER

Balkanlarda geç gelişen kapitalizm, bu topraklar üzerinde yaşamakta olan farklı etnik gruplara ait orta sınıflardan her birinin (Sırp, Bulgar ve Makedonyalı Slavlar, Romenler, Yunanlılar, Arnavutlar) kendi bölgelerinde ekonomik olanakları ele geçirmelerine ve kırsal nüfusu, kendi ulusal bayrakları arkasında toplamalarına yol açarken, Batılı emperyalist güçler de, bu farklı topraklar üzerinde değişik Balkan ulus-devletlerinin oluşmasına yardımcı oldular. 1912-13 yıllarındaki Balkan Savaşlarından günümüze kadar geçen süre içinde meydana gelen Balkan halkları arasındaki bütün kanlı etnik-ulusal çatışmalar ile Balkan devletleri arasındaki savaşlar, buradaki işbirlikçi egemenlerin, komşu halkların ulusal devletlerine karşı kıskırtıtlıkları milliyetçilikler yüzünden çıkmıştır.

Her çatışmada, kurulmuş olan bir ulus-devlet, toprakları üzerinde barındırdığı diğer ulusal azınlıkları baskı altına almıştır. Oysa Marks'ın da belirttiği gibi, "Başka ulusları baskı altında tutan ulusların kendileri de özgür olamaz!" Romanya'daki Macar ve Çingene azınlıklar, Bulgaristan'daki Türk azınlık, 1. Dünya Savaşı öncesinde Avusturya tarafından yönetilen Bosna'daki Sırp azınlık, 1. Dünya Savaşı sonrasındaki Macaristan'daki Slovak ve Çingene azınlıklar, Yunanistan'daki müslüman azınlık, Arnavutluk'taki Yunan azınlık burada ilk akla gelen örneklerdir. Her durumda da, bu zayıf devletler, kendi sınırları içerisinde kalan azınlıkların haklarını savunduklarını öne süren diğer komşu zayıf devletlerin eleştirilerine karşı, bu azınlıklar üzerindeki denetimlerini sürdürürebilmek için, büyük emperyalist güçlerle yakın işbirliklerine girmişlerdir. Balkanlarda büyük devletlerin müdahaleci politikaları, işte buna dayanmaktadır.

KOSOVA'DAKİ DURUM

1960'lı yıllarda Tito Yugoslavyasının Sloven, Hırvat, Karadağlı, Makedon ve Sırlara verdiği eksiksiz ulusal haklar, Kosova'daki Arnavut çoğunluk nüfusuna verilmemiş ve büyük bir hoşnutsuzluğa yol açılmıştı. Kosovalı Arnavutlar, her zaman da ezilmemiş olmalarına karşın, Kuzey İrlanda'daki Katolikler, ya da Türkiye'deki Kürtler gibi 2. sınıf yurttaş durumundaydılar. 1990'ların ilk yarısında Sırp devletine karşı pasif bir direniş sürdürdüler. Dayton anlaşmasının ardından, Kosova Kurtuluş Ordusu gibi silahlı gruplar giderek güçlenmeye başladı. Güçlü Yugoslav ordusu karşısında zayıf olan bu gruplar, Arnavutluk ve Makedonyada'ki Arnavut azınlık içerisinde destek bulma stratejisini benimsediler. Zamanla ABD ve diğer Batılı güçlerden alınan destekle, hem Sırp polislerine ve Yugoslav askerlerine karşı, hem de

(devamı 9. sayfada)

KIBRIS'TA

SOSYALİST
GERÇEK

Sahibi: KIVILCIM Yayıncılık

Kollektif Ortaklığı

Adres: Bekiroğlu İşhanı, No:1 Müftü Ziyai Sokak
Lefkoşa-Mersin 10- Türkiye

Tel - Fax: (Merkez) 0(392)2282293

(Güzelyurt) 0(392) 7144597

e-mail: onur@analiz.net

Basıldığı Yer:

Ateş Matbaası

Organize Sanayi Bölgesi, Lefkoşa

Tel: 2282215